● În acest număr ● În paginile ● În acest număr 2 5 pagi ● În nile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr

CARNET CINEMATOGRAFIC

ACTUALITATEA

ÇE PĂRERE AVEŢI DESPRE ACEASTĂ PĂRERE ?

Citiţi pagina a 4-a

SPORT

● CAMPIONATUL MONDIAL DE HANDBAL (CORESPONDENŢĂ DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL) ● ARTICOLE ● ECOURI ● ACTUALITATEA ÎN NOTE ŞI COMENTARII

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II
NR. 5499
6 PAGINI – 25 BANI
MARŢI
24 IANUARIE 1967

„FABRICA DE CASE"

În zona industrială a oraşului Baia Mare îşi conturează profilul o nouă unitate producătoare de materiale de construcţii. Este vorba de un poligon de prefabricate, care va produce anual panouri mari din beton armat pentru circa 850 de apartamente. Alte instalaţii vor prepara anual circa 32 000 mc betoane, necesare şantierelor de construcţii din localitate.

„Fabrica de case" prima din seria celor prevăzute a se construi în cadrul planului de industrializare a lucrărilor pe şantierele de construcţii din regiunea Maramureş se va remarca printr-un înalt grad de mecanizare şi automatizare a procesului de producţie.

(Agerpres)

24 IANUARIE – UN PAS HOTĂRÎTOR PE CALEA CONSTITUIRII STATULUI NAŢIONAL ROMÂN

ANUL 1859

Aurelian Sacerdoţeanu

În curgerea vremii poporul român a avut mai multe forme istorice de dezvoltare care, pornind de la confederaţia de obşti, au ajuns pînă la statul naţional de astăzi. Dacă obştea s-a strîns într-un nucleu social în primul rînd din cauza unor interese economice locale, statul naţional presupunea adunarea laolaltă a tuturor nucleelor social-politice care ajunseseră la nivelul superior al conştiinţei naţionale. Această conştiinţă a putut deveni agentul principal de îndemn la unire. Unirea însă, fiind un act politic complex, nu putea avea loc decît atunci cînd toate aspectele culturii materiale şi spirituale ale întregului popor vor fi ajuns la nivel identic. Acest nivel a fost atins prin multe frămîntări social-culturale şi după nebănuite greutăţi politice învinse, care formează treptele unirii desăvîrşite.

Bazele unităţii şi unirii poporului român au fost străvechi şi naturale. Originea comună, limba unică şi teritoriul — geografic unitar dar variat de posibilităţi de producţie — pe care îl locuia întregul popor, au creat armonia socială necesară să-l facă a supravieţui în perioada critică a migraţiunilor. Cultura populară spirituală (credinţe, obiceiuri) şi materială (ocupaţiile) au mărit potenţialul de rezistenţă şi dezvoltare unitară a tuturor românilor.

Cărţile scrise sau tipărite, răspîndite pretutindeni, ca şi operele cronicarilor şi istoricilor care circulau în manuscris, au desăvîrşit ideologic actul care trebuia să ducă la unirea deplină. Pe plan politic aceasta a şi fost înfăptuită metodic de Mihai Vitezul la 1599. Dar nu erau împlinite toate condiţiile ca ea să fie durabilă.

Au trebuit să mai treacă 260 de ani de frămîntări şi lupte pînă să ajungă în pragul celei dintîi realizări trainice. În tot acest timp lupta ideologică şi combativitatea politică nu au încetat să fie prezente pretutindeni unde bătea o inimă de român şi înflorea un sentiment naţional. Astfel a fost posibil ca între dorinţele miilitanţilor revoluţionari din 1848 „Unirea" să fie înscrisă ca problemă fundamentală ce trebuia rezolvată. Kogălniceanu o considera „cheia boiţii fără care s-ar prăbuşi tot edificiul naţional" iar Bălcescu putea spune cu toată siguranţa că „România noastră va exista".

(Continuare în pag. a III-a)

Inspirîndu-se din tezaurul folcloric, colectivul cooperativei „Mobila"-Banat, din Timişoara, secţia artizanat a pregătit 15 noi modele pentru anul 1967. În fotografie, aspect din secţia pirogravură

Fabrica de negru de fum din Piteşti, sala de comandă A.M.C. În fotografie: maistrul Victor Patentaşu dirijează prin radio instalaţiile

Foto: I. CUCU

PĂMÎNTUL

POATE FI MAI BINE GOSPODĂRIT

CÎT ESTE DE MARE UN HECTAR ?

Dunărea, Siretul, Prutul, Buzăul... Cîteva din sursele de apă cărora, în regiunea Galaţi, le-au fost croite noi vaduri: spre lanurile de porumb şi de sfeclă, la rădăcina lucernei şi a legumelor.

Gospodarii din comuna Tudor Vladimirescu, au fost cei mai cîştigaţi de pe urma eforturilor depuse pe terenurile irigate. Două sute de hectare le-au dat, nici mai mult nici mai puţin, decît **OPT MII DOUĂ SUTE OPTZECI ŞI DOUĂ DE KILOGRAME PORUMB BOABE FIECARE. CU ALTE CUVINTE, FIECARE HECTAR IRIGAT A PRODUS CAM CÎT DOUĂ ŞI JUMĂTATE DIN CELE ÎNCĂ NEAMENAJATE.**

„Secretul" cîştigării la producţie cît echivalentul a trei sute de hectare? Iată răspunsul inginerului agronom MIRCEA ŢĂRANU. **„Munca, atenţia acordată, ceas de ceas, culturii şi apei, nemulţumirea permanentă de felul „cum creşte porumbul", căutarea permanentă — şi găsirea a ceva care să impingă, ca un resort, rodul plantelor. Numai prin aceasta îmi explic cum, numai în cîteva săptămîni, oameni, ce practic nu văzuseră niciodată în viaţa lor aspersoare, să ştie să le manevreze; cum, în toiul muncii, au găsit resurse de energie şi, printr-un efort comun, au fertilizat fazial întreaga suprafaţă, aplecîndu-se la fiecare plantă pentru a aşeza „tonicul", pentru a nu-l risipi fără rost pe intervale; răbdarea de a fi lăsat repartizate aproape milimetric ca egalitate în distanţe între ele, cele cincizeci — cincizeci şi cinci de mii de plante la hectar".**

Eforturi, realizări, eficienţă. Terenurile cooperativelor agricole din raionul Brăila — aproape 4 000 de hectare — care în primăvara trecută încă se aflau supuse modelării, au răsplătit munca, trimiţînd în hambare cu 3 500 —4 000 kg porumb boabe la hectar, mai mult decît mediile celorlalte.

Ing. GH. FECIORU

(Continuare în pag. a V-a)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREŢE, EDUCAŢIE, RĂSPUNDERI

PE CINE TUTELEAZĂ AUTORITATEA TUTELARĂ ?

ANCHETĂ SOCIALĂ

● Nu o dată, cititorul a găsit consemnate, în paginile ziarelor, mărturii ale dragostei şi devotamentului cu care cei mai mulţi din părinţi înţeleg să-şi ocrotească şi să-şi educe copiii. ● Există însă şi familii în care copiii nu se bucură de atenţia şi grija părintească necesară, care, intrînd în sfere accidentale de influenţare, pot să-şi strîmbe fatal, existenţa.

SĂ FIE LA MIJLOC UN „NOD GORDIAN"?

Din toamna lui 1965, şi pînă acum, nu s-a scurs atîta vreme. Şi totuşi, în aproximativ un an şi jumătate, Sorin Ştefănescu, elev, în vîrstă de 15 ani, este pentru a treia oară „obiectul" proceselor înverşunate, dintre mama şi tatăl lui, astăzi divorţaţi. Se pare că tatăl, Alexandru Ştefănescu-Medeleni, de profesie avocat, preferă să facă dovada „chemării" sale în barou alegîndu-şi clienţii din propria familie...

A pledat, pentru el, în 1965 cînd a înaintat acţiunea de divorţ; atunci a cîştigat: în urma divorţului obţinut destul de uşor, a „cîştigat" şi copilul.

În martie 1966, pledează din nou pentru el, dar de data aceasta pierde. Copilul este trecut în grija mamei.

Iată-ne în 1967, şi Alexandru Ştefănescu îşi poartă iar fosta familie prin sălile tribunalului; porneşte un proces de re-reîncredinţare a copilului.

Şi astfel Sorin, este „pasat" de la un părinte la celălalt, victimă a „dragostei" cu care înţelege fiecare din ei să-şi copleşească copilul.

— E un adevărat nod gordian la mijloc, spune tatăl undeva; s-ar părea că este de nedezlegat!

Nici pe departe... la mijloc nu stă nici un „nod gordian" ci teama tatălui de a nu pierde integritatea imobilului construit împreună cu soţia lui, mai înainte. Dar riscul pentru eventuala evoluţie sufletească neplăcută a propriului său copil?

Iată, aşadar, punîndu-ne întrebarea firească: pentru asemenea copii, care nu găsesc în familia proprie un mediu educativ şi de viaţă normală, şi care, dimpotrivă, sînt năpăstuiţii ei, ce fac serviciile special organizate pentru ocrotirea lor, ce face

ILEANA DINICĂ

(Continuare în pag. a II-a)

Hotel Europa de la Eforie Nord

CADRAN

FLACĂRA ALBĂ

În cetatea ninsă de timp care este Alba Iulia, vînturile vrăjmaşe dovedite efemeride istorice n-au putut stinge secreta flacără atotprezentă în lucruri şi-n cetate. Timpul şi-a pus patina, vremea a nins peste ele miracolul înnobilării în alb, dar flacăra nu s-a stins. Lucruri altfel banale, deşi din secoli au devenit exponate de muzeu şi poate tot atît de banale în vitrinele lor de cristal, dacă flacăra albă s-ar fi stins. Nimbul său incandescent le-a făcut simbol, le-a înălţat la metaforă, le-a însoţit în legendar. Legendă a devenit şi trecerea pe aici a lui Mihai Vodă „domn a toată Ţara Românească şi al Ardealului şi al Ţării Moldovei" şi Horia-mpărat

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a V-a)

Vînătoare organizată pentru şefii misiunilor diplomatice acreditaţi la Bucureşti

Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, a invitat pe şefii misiunilor diplomatice acreditaţi la Bucureşti la o vînătoare care a avut loc în zilele de 21 şi 22 ianuarie 1967, la Chişineu-Criş, regiunea Crişana.

Din partea corpului diplomatic au luat parte: Manuel Yepe Menendez, ambasadorul Republicii Cuba, decanul Corpului Diplomatic; K. R. F. Khilnani, ambasadorul Indiei; Togoociin Ghenden, ambasadorul R. P. Mongole; Gheorghi Bogdanov, ambasadorul R. P. Bulgaria; Honore Cambier, ambasadorul Belgiei; Jean Louis Pons, ambasadorul Franţei; O. G. Bjurstrom, ambasadorul Suediei; Niccolo Moscato, ambasadorul Italiei; Jozsef Vincze, ambasadorul R. P. Ungare; General Sambas Atmadinata, ambasadorul Indoneziei; Akira Shigemitsu, ambasadorul Japoniei; Jaksa Petrici, ambasadorul R.S.F. Iugoslavia; Richard H. Davis, ambasadorul S.U.A.; Cestmir Cisar, ambasadorul R.S. Cehoslovace; A. V. Basov, ambasadorul U.R.S.S.; B. O. Alholm, ambasadorul Finlandei; J. B. Haverkorn van Rijsewijk, ambasadorul Olandei; S. H. V. Sanandaji, ambasadorul Iranului; Kim The Hi, ambasadorul R.P.D. Coreene; Jorge de Oliveira Maia, ministrul Statelor Unite ale Braziliei; Eliezer Doron, ministrul Izraelului; Alberto Guani, însărcinat cu afaceri a.i. al Uruguayului; Hernan Sixto Fernandez, însărcinat cu afaceri a.i. al Argentinei; Van Tun, însărcinat cu afaceri a. i. al R.P. Chineze; Hanbury Tenison, însărcinat cu afaceri a. i. al Marii Britanii; Karl Kormes, însărcinat cu afaceri a. i. al R. D. Germane; Richard Wagner Hansen, însărcinat cu afaceri a. i. al Danemarcei, şi Erich Strattling, şeful Reprezentanţei Comerciale a Republicii Federale a Germaniei.

Au participat, de asemenea, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, Grigore Geamănu, secretarul Consiliului de Stat, şi Mircea Maliţa, adjunct al ministrului afacerilor externe.

Turismul — mijloc de educare patriotică

Piteşti (de la corespondentul nostru).

Pitorescul munţilor şi muscelelor, limpezimea apelor de munte, minunatul folclor viu şi nealterat, monumentele istorice valoroase, odihna plăcută şi tratamentele eficiente oferite de staţiunile balneo-climaterice, măreţele obiective ale construcţiei socialiste oferă regiunii Argeş un mare potenţial turistic.

Asemenea frumuseţi pot fi întîlnite în multe din locurile şi localităţile patriei noastre. Acestea toate fac obiectul unei expoziţii organizată de O.N.T. Carpaţi — Filiala Argeş — în holul Palatului Culturii din Piteşti. Expoziţia „Turismul — mijloc de educare patriotică" se compune dintr-o suită de vederi luate din ţară şi străinătate menite să trezească gustul pentru cunoaşterea frumosului, a istoriei, a modului de viaţă.

CE PĂRERE AVEŢI DESPRE ACEASTĂ PĂRERE?

Generalizarea învăţămîntului de opt ani a oferit implicit posibilitatea creării organizaţiei U.T.C. în şcoala generală, adăugînd astfel factorilor care se ocupă de instruirea şi educarea elevilor, încă o forţă a cărei contribuţie poate şi trebuie să fie dintre cele mai valoroase. Se asigură astfel o continuitate în educaţia politică a tinerilor, în formarea lor cetăţenească. Subliniind că, în viitor cea mai mare parte a celor care intră în U.T.C. vor proveni din şcolile generale, licee şi şcoli profesionale, Congresul al VIII-lea a arătat că este necesar să se acorde o deosebită atenţie muncii organizaţiei U.T.C. din şcoli pentru consolidarea şi creşterea rîndurilor acestora.

Am vizitat, în raionul Tudor Vladimirescu din Capitală, 9 din cele 24 de şcoli generale existente. O primă constatare: în toate clasele a VIII-a s-au creat organizaţii U.T.C. Ne-am propus însă să vedem în ce constă contribuţia lor la mobilizarea elevilor la învăţătură, la desfăşurarea activităţii educative, ce anume acţiuni iniţiază în acest scop.

Mai întîi, ne-am oprit asupra unei statistici. Iat-o:

În clasele a VIII-a din cele 9 şcoli învaţă 800 de elevi. La data raidului nostru împliniseră vîrsta de 14 ani — vîrstă la care un tînăr poate deveni membru al U.T.C. — 751 (restul urmînd să-i împlinească în zilele imediat următoare). Dintre aceştia erau membri ai U.T.C. doar 189, adică mai puţin de 26 la sută! Cifrele devin şi mai relevante dacă privim situaţia fiecărui colectiv luat în parte. Astfel în clasa a VIII-a, şcoala generală nr. 86, din 36 de elevi doar 5 sînt utecişti, în clasa a VIII-a B, de la aceeaşi şcoală, din acelaşi număr de elevi doar 3 sînt utecişti. Şi situaţia este asemănătoare la mai toate clasele.

Pe de altă parte, raidul întreprins ne-a permis să constatăm că aceste organizaţii au o activitate slabă, fără conţinut, că realizările lor sînt timide, lipsind acţiunile, iniţiativele, atît în ceea ce uneşte sprijinirea şcolii în mobilizarea elevilor la învăţătură, cît şi în desfăşurarea, cu mijloace specifice, a unei activităţi educative. Faptul nu ni s-a părut deloc surprinzător. Statistica pe care v-am oferit-o punea de la bun început un serios semn de întrebare asupra forţei de influenţă, asupra capacităţii de mobilizare a organizaţiilor U.T.C. din aceste şcoli. Căci este de la sine înţeles că, reprezentînd un atît de scăzut procent — 26 la sută sau în unele colective sub 9 la sută — uteciştii, în cazul de faţă, lipsiţi şi de experienţă, de maturitate, pot cu greu să-şi îndeplinească sarcinile, ce le revin, să desfăşoare o activitate bogată şi rodnică. Se pune însă întrebarea: ce împiedică lărgirea sferei de cuprindere a organizaţiei, creşterea şi întărirea rîndurilor uteciştilor din aceste colective? De ce, prin urmare, nu sînt atraşi în rîndul organizaţiei un număr mai mare de elevi?

Mai mult decît atît, ei doresc şi cer acest lucru.

NICOLAE LEPARĂ: „Vreau foarte mult să devin utecist. Am vorbit cu secretara pe clasă, dar mi-a spus: „Nu depinde de mine..."

RĂZVAN TATOIU: „Nu se interesează nimeni de noi, cei rămaşi pe dinafară, deşi în clasă sîntem majoritatea..."

EUGEN GRUIESCU: „Am vorbit cu tovarăşul diriginte, cu biroul pe clasă, cu cei cîţiva colegi care sînt utecişti. Doresc foarte mult să intru în U.T.C., dar parcă bat la porţi închise..."

GABRIELA LOGHIADE: „Am cerut şi eu, ca şi alţi colegi, să fim primiţi în U.T.C. Ni s-a spus că nu îndeplinim condiţiile..."

Declaraţia Gabrielei Loghiade de la Şcoala nr. 70, repetată de altfel de mulţi alţi elevi de la şcolile 68, 69, 70, 86 şi altele, ne-a condus spre aflarea principalei cauze pentru care dorinţa de a deveni utecist rămîne, pentru un mare număr de elevi, neîmplinită. Astfel, pe lîngă insuficienta atenţie pe care organizaţiile U.T.C. din şcoli o acordă acestei probleme şi pe lîngă slaba preocupare a Comitetului raional Tudor Vladimirescu al U.T.C., care, o bună perioadă de vreme avînd activişti de la secţia şcoli în concediu, a lăsat organizaţiile din şcoli fără îndrumare — se adaugă o cauză deosebită: mulţi elevi „nu *îndeplinesc condiţiile...*"

Care anume? Ni le precizează cîţiva profesori:

V. STOIAN: „Noi primim în U.T.C. doar elevi care au note numai de la 7 în sus".

S. STANCU: „Am plecat de la principiul ca în U.T.C. să nu fie primiţi decît elevii foarte buni..."

Iată, aşadar, că nu e vorba de acele cerinţe statuare pe care fireşte, orice tînăr, care-şi exprimă dorinţa să devină membru al organizaţiei, trebuie să le îndeplinească. Nu. E vorba de înlocuirea aprecierii atente a meritelor tînărului, a calităţilor sale cu un barem arbitrar, ridicat la rangul de principiu. Ai note numai de 8, 9 şi 10 eşti bun. Ai luat un 6, gata, nu mai meriţi, nu mai poţi deveni utecist. Autoritatea profesorului, a diriginţilor îndeosebi, pe care uteciştii îi consultă, şi e bine că fac acest lucru, explică cum această optică a cîştigat teren, devenind normă în viaţa organizaţiilor, criteriu de primire a tinerilor în U.T.C.

Fireşte în primirea tinerilor în U.T.C. trebuie să se manifeste multă atenţie, aprecierea muncii sale, a calităţilor lui să se facă cu o înaltă exigenţă. Utecistul, prin întreaga sa comportare, prin dăruirea în muncă, trebuie să fie un exemplu. Aceasta constituie o chezăşie a tăriei rîndurilor organizaţiei, a forţei sale, a garanţiei că organizaţia U.T.C. îşi va îndeplini importantele sarcini ce-i revin. Dar să însemne aceasta că, în cazul elevilor, din organizaţia U.T.C. pot face parte numai „vîrfurile", numai elevii eminenţi? Acceptarea acestei optici nu reprezintă, oare, o negare a rolului educativ al organizaţiei, a faptului că, devenind utecist, tînărul se încadrează într-o activitate educativă organizată, care se răsfrînge pozitiv asupra întregii sale munci, îndemnîndu-l la eforturi sporite, pentru a dobîndi rezultate mai bune? Totodată, precum am văzut, această concepţie, care ţine în afara rîndurilor organizaţiei, în afara sferei directe de acţiune a activităţii sale educative un număr însemnat de elevi, privează, în acelaşi timp, organizaţia de un aport însemnat, de o contribuţie preţioasă pe care aceşti tineri o pot aduce.

Iată motivul pentru care, adresîndu-ne uteciştilor, cadrelor U.T.C. care lucrează în şcoli, cadrelor didactice punem întrebarea: CE PĂRERE AVEŢI DESPRE ACEASTĂ PĂRERE?

M. IORGULESCU

Muzeul Brukenthal din Sibiu. Secţia artă populară

La săniuş

Un nou produs

GALAŢI (de la corespondentul nostru)

La Fabrica de celuloză şi bere din Brăila, a început pentru prima dată în ţară, fabricaţia, la scară industrială, a unui nou produs cu întrebuinţare în industria petrolieră. Este vorba de glutenul hidralizat, obţinut din glutenul de porumb. Acest produs are reale proprietăţi anticorozive şi este utilizat la întreţinerea instalaţiilor de foraj. În urma experimentărilor s-a stabilit că el poate înlocui cu succes produsele similare, pînă acum importate, prelungind, totodată, durata de exploatare a instalaţiilor în medie cu 15 la sută.

Talentul se cultivă prin muncă. În fotografie Ion Ilie din clasa a XII-a şi Cornelia Acatrinei din clasa a XI-a elevi ai Liceului de muzică şi arte plastice din Constanţa, pregătindu-se pentru audiţie

PE CINE TUTELEAZĂ AUTORITATEA TUTELARĂ?

(Urmare din pag. I)

autoritatea tutelară cum îşi justifică ea existenţa?

RAŢIUNEA DE A FI „AUTORITATE TUTELARĂ"

— În conformitate cu articolul 108 din Codul familiei, ne răspunde tov. Ionel Dobrilă, procuror şef adjunct al Direcţiei de supravegherea generală, din Procuratura Generală, autoritatea tutelară este obligată să exercite un control efectiv şi continuu asupra felului în care părinţii îşi îndeplinesc îndatoririle părinteşti privitoare la persoana şi bunurile copilului.

Aflăm că aceeaşi autoritate tutelară este chemată să ajute organele judecătoreşti în soluţionarea unor divorţuri, a proceselor de încredinţare a copiilor. În faţa instanţei, autoritatea tutelară reprezintă interesele minorului. În funcţie de constatările făcute la faţa locului de către ea, copilul urmează după divorţ un părinte sau altul. Iată de ce în mare măsură, viitorul unui copil provenind dintr-o familie dezorganizată, depinde de obiectivitatea cu care autoritatea tutelară reflectă în anchetele sau referatele sociale, reala stare de lucruri din familia respectivă.

LIBERTATEA SUPRAVEGHEATĂ, LIBERTATE ABANDONATĂ?

Dosarul 4 805 din 1966. La Tribunalul popular 23 August se judecă procesul minorei Victoria Chisoi. Are 16 ani şi provine dintr-o familie dezorganizată. În urma divorţului, Victoria urma să locuiască la tatăl ei, Ioan Chisoi. Dar se pare că aici a rămas prea puţin timp. În 1964 abandonează şcoala, mulţumindu-se şi crezînd că, folosindu-se de cele 6 clase elementare cîte absolvise, se va putea descurca în viaţa pe care o inaugura: vagabondaj, relaţii cu diverşi bărbaţi etc.

Nici tatăl căruia i-a fost încredinţată, nici mama nu au putut controla şi supraveghea timpul fiicei lor, prieteniile care le lega, locurile în care se distra. Au aflat miliţia şi alţi cetăţeni ai cartierului, care au anunţat autoritatea tutelară. Aceasta, la rîndul ei, anunţă procuratura raionului 23 August, dar aici lucrurile se liniştesc: cauza este clasată, sperîndu-se într-o îndreptare din partea învinuitei, deoarece între timp, se mutase la mama bună. Dar iată că nu s-a întîmplat aşa cum sperase procuratura. Victoria a continuat aceeaşi viaţă nedemnă. Ajunge pentru a doua oară în faţa procuraturii şi mai departe în tribunal. Autoritatea tutelară, prezentă în instanţă, arată prin referatul social întocmit că „cu toate măsurile de prevedere şi supraveghere luate de părinţi, în special de tatăl minorei, aceasta continuă să vagabondeze. Întrucît ea este lipsită de posibilitatea unei supravegheri în familie, se propune internarea minorei într-o colonie de reeducare morală". (Aceeaşi propunere o face şi şcoala prin profesoara Irina Bugă). Şi totuşi în ciuda propunerii autorităţii tutelare, a şcolii şi procuraturii, tribunalul 23 August hotărăşte măsura... libertăţii supravegheate. Vom vedea care a fost efectul educativ al acestei hotărîri!

HÎRTIILE ŞI RAŢIUNEA ACESTEI INSTITUŢII

Reţinînd datoria de a întocmi referate sociale, care să fie auxiliare reale în hotărîrile judecătoreşti privind copiii, revenim la primul caz. Din ancheta socială făcută în anul 1965, cu prilejul divorţului soţilor Ştefănescu, consemnăm ambiguitatea care o caracterizează: „cît priveşte părinţii, amîndoi sînt interesaţi de creşterea şi educarea copilului; mama îl iubeşte foarte mult, îl îngrijeşte; tatăl la rîndul său se ocupă de educaţia lui cu multă atenţie".

Pentru instanţă, această anchetă a fost absolut nerevelatoare. Nu peste mai mult de cîteva luni, aceeaşi autoritate consemnează în altă anchetă socială, incapacitatea tatălui în a-şi educa copilul, lipsa de interes şi de grijă pentru situaţia lui etc. Să-şi fi pierdut tatăl capacitatea educativă în cîteva luni. Sau autoritatea tutelară a dezinformat prima dată instanţa? Neîndoielnic rămîne doar faptul că autoritatea tutelară în acest caz a prelungit suferinţele copilului, ce urma să treacă din mîna unui părinte în a celuilalt. Dar asta să fie menirea ei?

În anul 1965, în urma divorţului soţilor Stănescu Sergiu şi Elena, copilul ar fi urmat, după ancheta socială — a sfatului popular raional, să fie dat în grija mamei. Refacerea anchetei la nivelul Capitalei a făcut ca hotărîrea tribunalului să se schimbe total, faţă de început.

— S-a întîmplat, ne spune tovarăşul judecător Leibovici Leon, ca şi nouă să ne parvină anchete sociale efectuate de autoritatea tutelară, neconforme cu faptele din realitate, şi din această cauză să ajungem la concluzii eronate, influenţînd mai departe evoluţia minorului.

Gall Maria, în vîrstă de 12 ani este astăzi internată în colonia de reeducare; lipsită de supravegherea mamei, căreia i-a fost încredinţată în urma divorţului, Maria a ajuns să comită peste 12 furturi, să vagabondeze, să lipsească de acasă. Pentru cele întîmplate, se face vinovată alături de părinţii înşişi, aceia care ar fi trebuit să o salveze: autoritatea tutelară a raionului Griviţa Roşie. Ancheta socială — cerută de tribunal la procesul divorţului nu consemna faptul că ambii părinţi erau lipsiţi de capacitate educativă. Nici chiar după divorţ, minora Gall Maria nu a fost vizitată niciodată, pentru a se constata condiţiile în care trăieşte. Lipsită de ocrotirea mamei şi de supravegherea tutelei. Gall Maria a ajuns în rîndurile minorilor delicvenţi.

— Situaţiile de felul acesta sînt multiple. Nu numai la nivelul Capitalei ne spune tov. procuror Dobrilă Ionel.

La Biroul de minori din cadrul Direcţiei de supraveghere generală, din Procuratura Generală s-au identificat cazuri, cînd în mod expres organele Procuraturii au sesizat autoritatea tutelară, despre unii minori, care au săvîrşit fapte destul de grave, uneori chiar infracţiuni: totuşi nici în aceste cazuri nu s-a făcut nimic, ceea ce a dus la urmări şi mai grave.

Spre exemplu, Procuratura raională Sfîntu Gheorghe a sesizat autorităţii tutelare din comuna Întorsura Buzăului, raionul Tg. Secuiesc, faptul că minorul M. V. a comis mai multe furturi. Totuşi autoritatea tutelară nu a luat nici o măsură, iar minorul a continuat să se poarte la fel.

Rămînînd doar la aceste exemple, ne-am putea întreba: pe răspunderea cui îşi permite serviciul de autoritate tutelară asemenea greşeli, care pot costa în atîtea cazuri, viitorul unui copil? Cu ce drept serviciul de tutelă îşi permite tratarea birocratică a situaţiilor dramatice, uneori hotărîtoare, din viaţa copiilor şi familiilor lor?

LIBERTATEA SUPRAVEGHEATĂ ŞI (NE)IMPERATIVELE EI

Ne reamintim cazul Victoriei Chisoi. Peste propunerile din dosar, instanţa a hotărît măsura libertăţii supravegheate.

A asigurat această măsură o remediere cît de mică a comportării Victoriei? Dacă am adresa această întrebare autorităţii tutelare de pe lîngă sfatul raionul 23 August, am risca să rămînem fără răspuns. De ce? Pentru simplul motiv, că dacă ar fi căutat-o la tatăl căruia i-a fost încredinţată, nu ar fi găsit-o la această adresă nimeni. Unde se află? Nu ştie nici chiar tatăl ei, Ion Chisoi. A lucrat un timp la unitatea pe care o conduce dînsul... De aproape două săptămîni nu mai ştie ce se întîmplă cu ea... De fapt, de mai multă vreme,...; de locuit nu locuieşte la el, de aproape un an. Spun şi vecinii asta.

Dacă nici nu lucrează, şi nici acasă nu locuieşte, nu este normal să presupunem să Victoria Chisoi continuă să persiste în aceleaşi greşeli pentru care a fost judecată?

Dacă tatăl acestei minore, căruia i-a fost dată în îngrijire, dovedeşte o condamnabilă toleranţă sau totală indiferenţă pentru propriul copil, de ce autoritatea tutelară nu se interesează de soarta ei? Intră în îndatoririle ei supravegherea şi controlul periodic al celor aflaţi în libertate supravegheată!

Din 5 minori vizitaţi de noi doar unul îşi aduce aminte că a fost vizitat odată într-un an de zile, de asistenţa socială.

Din investigaţiile procuraturii raionale 23 August, rezultă că unii minori ca spre exemplu Dumitru Arsene, Ion Angelescu, Constanţa Cristescu, Constantin Burtă şi alţii nu au fost niciodată vizitaţi de autoritatea tutelară, nici nu li s-au întocmit fise individuale, deşi au apărut cu abateri încă în anul 1965!

Mai gravă, este situaţia minorilor eliberaţi din coloniile de reeducare şi care lipsiţi de supravegherea şi controlul autorităţii tutelare, au comis alte infracţiuni. Din 29 minori eliberaţi, 28 au comis alte vine; din aceştia, 7 au fost trimişi spre rejudecare.

Gheorghe Egresi, provenea dintr-o familie dezorganizată; cu toate că tatăl este un alcoolic, copilul îi este lui încredinţat. Autoritatea care cunoştea acest lucru, nu are nimic de ripostat. Copilul ajunge să fure...; este internat în colonie de reeducare; eliberat, ajuns în acelaşi mediu familial viciat, ajunge să comită furturi, care îl vor duce la o nouă condamnare judecătorească. Prin urmare, care sînt efectele educative ale măsurii „libertăţii supravegheate"?

Copiii vitregiţi prin „grija" părinţilor de dragostea şi interesul cu care ar trebui urmărită evoluţia lor, nu sînt sortiţi totuşi abandonării. Responsabilitatea celorlalţi oameni, a întregii societăţi pentru educarea lor este înscrisă în chiar legile ţării. Dovadă stau şi serviciile de ocrotire, special amenajate, şcolile, internatele etc.

Din cele constatate la faţa locului, am reţinut, totuşi, o insuficienţă eficacitate a muncii factorilor educativi, care şi-au asumat rolul de tutelă, pentru minori. Cauzele acestor lipsuri ţin de:

— atribuţiile strîmte ale serviciului de autoritate (şi aici amintim uşurinţa cu care unele tribunale trec peste propunerile serviciului de tutelă atunci cînd judecă un caz);

— dezinteresul cu care unele comitete executive ale sfaturilor populare privesc problemele de educaţie ale minorilor;

— organizarea deficitară, la ora actuală, a serviciilor de tutelă (un singur om nu poate cuprinde practic toate cazurile sesizate într-un raion, unde sînt mii de copii);

— nepriceperea de care dau dovadă unii funcţionari din aceste servicii; lipsa unei pregătiri corespunzătoare facilitează întocmirea unor documentaţii superficiale, care nu ajută cu nimic pe minorii în cauză.

Avînd în vedere preocuparea care există în prezent din partea Comitetului de Stat pentru îndrumarea organelor locale ale administraţiei de stat, privind activitatea serviciilor de autoritate tutelară sugerăm reţinerea cauzelor semnalate mai sus, care îngreunează sau uneori fac imposibilă o intervenţie promptă şi eficientă în viaţa minorilor care au nevoie de îngrijire. Situaţia se cere rezolvată cu atît mai urgent cu cît aceste deficienţe persistă de mai mult timp!

CRONICA FILMULUI

O FAŢĂ ATROCE A LUMII

Un mozaic în care senzaţionalul se întîlneşte cu bizarul şi ironia cu protestul vehement. „Mondo Cane", e poate cel mai controversat film al ultimilor ani. Dacă aceeaşi tematică, la dimensiuni reduse dar atent radiografiată a constituit, într-un fel ori în altul, sursa unor producţii artistice de lung metraj semnate de nume de prestigiu ale cinematografiei mondiale (Fellini, Germi, Godard, Reisz etc.), producţii care la rîndul lor, încrucişînd discuţii aprinse, stîrnind oprobiu sau admiraţie, au fost pînă la urmă „omologate" şi trecute în filmografia contemporană, nu ca simple titluri într-o inventariere administrativă ci în orgolioasa postură de borne care să marcheze drumul artei a 7-a, nu i se poate refuza acelaşi drept, dacă nu chiar întîietatea, acestui documentar care-i un film despre, cum, arată şi titlul, „o lume cîinească". Şi acest mozaic fără povestire, dar plin de evenimente, se încadrează în regula clasică a „jocului" în care regizorul înregistrează pe peliculă o realitate căreia prin montaj îi dă un sens. Deci o interpretare. Această interpretare fiind în cazul de faţă un pamflet de o neobişnuită virulenţă. Spuneam că filmul alătură senzaţionalul cu bizarul, ironia cu protestul. La aceasta adăugăm ca subtext, o concepţie oarecum deformată despre om pe care realizatorii (Jacopetti, Covava, Prosperi şi cei peste 12 operatori) o împing, ici, colo, în prim plan. Dar nu putem conchide că această limită constituie scopul filmului. Toate evenimentele vieţii sînt senzaţionale, mai ales cele pe care colorul acestei pelicule ni le prezintă.

Totuşi, ce face ca acest film să nu fie un concurent al marilor săptămînale ilustrate care trăiesc, în majoritate, dintr-un efemer scandalos? Ce anume face din acest documentar insolit o realizare cinematografică importantă?

În primul rînd mărturia fierbinte că toate întîmplările filmului reprezintă o faţă a lumii contemporane. Şi pamfletul, cum este acest „Mondo Cane", are rolul de a numi anacronicul, de a-l incrimina. De fapt începutul şi finalul filmului, sînt o „fişă de temperatură" a ideii care a stat la baza montajului. De la ironia lejeră din primul episod, cînd mitul unuia din zeii moderni, o fostă mare vedetă a filmului mut, Rudolf Valentino, transfigurează şi acum fizionomiile unor adulatori necunoscuţi şi pînă în final cînd aceiaşi ironie se transformă în strigăt, totul e un apel la raţiune. Dacă bisul cerut de un public snob la un concert „experimental" în care orchestranţii sînt pălmuiţi poate fi ceva bizar, atolul pustiit de experienţele nucleare din insulele Bikini, cu păsările sale condamnate la dispariţie şi cu broaştele care se sinucid într-o agonie provocată prin dereglarea instinctelor conservative, reprezintă un tragism pe care civilizaţia e datoare să nu-l repete.

Cele cîteva secvenţe de ieftin senzaţional pot fi trecute uşor cu vederea, ceea ce nu se uită, ceea ce „rămîne" dincolo de imediatul proiecţiei, trebuie apreciat ca o împlinită demonstraţie cinematografică. Să nu uităm de patosul civic al operatorilor, multe secvenţe au fost filmate cu aparatul ascuns, în condiţii în care desconspirarea putea să-i coste viaţa. Nu-i vorba aici de indiscreţii ci de prezenţa unui martor care să pledeze la tribuna umanităţii. E vorba aici de amintita sinucidere a unui budist la Saigon sau de tîrgul de sclave de pe coasta Mării Roşii. Desigur, alături de aceste scene altele (ce privesc excentricităţile culinare dintr-un local nord-american, multicolora defilare a unor tinere şi decorative înotătoare australiene sau ciudata candidatură la spitalizare, cum poate fi numit un obicei portughez cu acces limitat — numai fiii elitei — în care tineri costumaţi ca nişte infanţi se oferă taurilor într-un spectacol sîngeros), par a ţine cel mult, de calofilia cinematografică. Nu cumva însă acestea sporesc dramatismul secvenţelor în care curajului inutil i se opune disperarea unor oameni împinşi de foame la un curaj de legendă? Există în film în acest sens un emoţionant moment acela al pescarilor schilodiţi de rechini. Braţele sau picioarele lor, scurtate în lupte acvatice, se tîrăsc în căutarea hranei, pe nisipurile fierbinţi ale insulelor dintr-un Pacific care pentru turiştii bogaţi e confundat cu mascarada publicitară a companiilor maritime de turism.

Contrastele, ceea ce reprezintă în fond această, totuşi, existentă parte din lume, este sensul filmului gravitatea lui socială. Mai ales că un comentariu excelent (datorat lui Ioan Grigorescu) suplineşte adeseori absenţa unei atitudini critice în faţa violenţelor înregistrate pe peliculă.

TUDOR STĂNESCU

● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În a ceastă p AZI agină ● În a această pagină ● În această pagină ● În acea stă pagină ● În această

ZIUA UNIRII

ANUL

1859

ADEVĂRATUL POEM AL UNIRII ÎNCEPE LA 30 MARTIE 1856...

„Adevăratul poem al Unirii începe la 30 martie 1856 și file de minunată cronică romînească se adaugă zi de zi pînă la 24 ianuarie 1959 cînd se înfăptuiește prima treaptă a Unirii. În trei ani de zile luminoase, dar și întunecate, uneori tragice, se va pune temelia României viitoare.

La 30 martie 1856 se încheia la Paris tratatul de pace după lungul și sîngerosul război al Crimeei. Între altele prin el Dunărea se internaționaliza, gurile ei reveneau Moldovei, se înlătura protectoratul rusesc dar ambele principate, menținîndu-se suzeranitatea Turciei, treceau sub garanția marilor puteri europene, iar în privința unirii Moldovei cu Țara Românească urma să se facă o consultare a poporului. În aceasta românii unioniști și-au pus toată nădejdea. Pe plan diplomatic, date fiind divergențele de interese ale marilor puteri care aveau cuvînt hotărîtor în această privință, pentru noi era un cîștig enorm. Eram recunoscuți de toți ca națiune aparte, cu personalitate proprie și cu interese specifice. Procedura consultării era destul de alambicată și unii credeau că nu va duce la scopul dorit de marea majoritate a poporului român. Acest gînd îl nutreau chiar unele din puterile garante. Anume se propusese ca această consultare să se facă separat pentru fiecare țară prin cîte o adunare numită **Divan ad-hoc**, adică chemată să se pronunțe numai în această chestiune. Rezultatele urmau să formeze obiectul unor noi discuții la Paris care vor fi încheiate printr-o convenție specială. Alegerile urmau să fie supravegheate de o comisie de informare a puterilor garante, comisie care va comunica la Paris și rezultatele ce se vor obține.

Îndată după aflarea consemnărilor din Tratatul de la Paris propaganda în străinătate continuă să fie susținută dar greul luptei trece în țară. Lupta pentru Unire trebuia dusă împotriva reacțiunii în frunte cu marii moșieri și împotriva marilor boieri, unii foști domni, care aspirau la domnie și cărora le conveneau să fie două țări în loc de una. În sprijinul acestei propagande interne se adaugă revoluționarii din 1848 și exilații din străinătate care, în noile condiții create, se pot întoarce în patrie. Astfel în Țara Românească vor lupta fățiș pentru Unire C. A. Rosetti, Golești, frații Brătianu, Christian Tell, Gh. Magheru, Cesar Boliac, și alții, iar în Moldova Mihail Kogălniceanu, Costache Negri, Vasile Alecsandri, Constantin Hurmuzaki, Alex. Ioan Cuza, Anastase Panu, Ion Ionescu de la Brad. În general era alături de ei toată mica boierime, orășenimea și țărănimea din amîndouă principatele.

Lucrările adunărilor ad-hoc au început în Moldova la 4 octombrie 1857 iar în Țara Românească la 12 octombrie. Dezbaterile care au urmat nu s-au referit numai la chestiunea arzătoare a Unirii, pentru care fuseseră constituite, ci și la alte chestiuni de caracter social și politic menite să îmbunătățească soarta poporului și să asigure viitoarea organizare a țării. Este vrednic de remarcat că în ambele țări au fost și țăranii reprezentați prin deputați care s-au dovedit foarte combativi atît pentru Unire cît și în alte chestiuni politice și sociale. Ei erau considerați „Temelia casei", cum i-a numit Kogălniceanu.

DORINȚA CEA MAI ARZĂTOARE

Dorințele cele mai arzătoare ale Moldovei, prezentate de Kogălniceanu, au fost votate la 19 octombrie, între care cea mai de seamă era „Unirea Principatelor într-un singur stat sub numele de România". La propunerea lui C. A. Crețulescu, la 21 octombrie se vota și la București „Unirea țărilor România și Moldavia într-un singur stat și sub un singur guvern". De o parte și alta a Milcovului aceste hotărîri au fost primite de popor cu un entuziasm indescriptibil.

Îndată după cunoașterea hotărîrilor Convenției de la Paris unioniștii din amîndouă țările s-au și gîndit la posibilitatea împlinirii gîndului lor pe altă cale. Soluția găsită era să fie același domn atît la Iași cît și la București, fapt cunoscut încă din noiembrie 1858. În consecință trebuia acționat în acest sens. Deci, chestiunea majoră care se punea acum privea noile alegeri pentru adunările elective. Sistemul electoral în trei colegii pe bază cenzitară stabilit prin convenție putea produce acum greutăți și mai mari la stabilirea listelor electorale și a candidaților la deputăție. În cele din urmă s-au fixat 64 deputați în Moldova și 72 în Muntenia.

În Moldova alegerile au avut loc mai devreme, lucrările adunării începînd la 28 decembrie 1858/9 ianuarie 1859. Deputații adunării elective deși în majoritate unioniști totuși erau în mare fierbere. Antiunioniștii voiau un om al lor iar unioniștii unul care să lupte mai departe pentru atingerea scopului pe care puterile europene nu-l aprobaseră. Antiunioniștii puteau alege pe oricare, căci toți erau la fel. Unioniștii însă erau dezbinați și nu se puteau hotărî asupra persoanei. Dacă acest moment era pierdut putea pieri și marea nădejde a Unirii. Avea dreptate logofătul Gheorghe Sturza să spună că dacă nu se vor uni acum „va fi vina noastră și cu dreptul ne vor blestema nepoții".

În această atmosferă de nehotărîre deputații partidei naționale în seara zilei de 3/15 ianuarie 1859 s-au strîns în locuința lui Costache Rolla pentru a lua ultima hotărîre. La ora 11 noaptea discuțiile erau încă furtunoase cînd Lascar Rosetti, încuind ușa camerei în care discutau, a spus că nimeni nu va pleca pînă nu se vor pune de acord asupra unui singur candidat. Atunci Neculai Pisoschi l-a propus pe Alexandru Ioan Cuza. Propunerea a fost primită în unanimitate și toți au semnat o declarație că-l vor susține și vota „prin vot pe față". Votarea a avut loc în ziua de 5/17 ianuarie și Cuza a obținut 48 de voturi, adică unanimitatea deputaților prezenți.

După depunerea jurămîntului Kogălniceanu a ținut noului domn o scurtă dar cuprinzătoare cuvîntare. Era o felicitare, dar marele bărbat de stat s-a gîndit să-i traseze și un program al datoriilor sale ulterioare: „O doamne! Mare și frumoasă-ți este misiunea!... Fă ca legea să înlocuiască arbitrariul; fă ca legea să fie tare! Iar tu, Măria Ta ca domn, fii bun, fii blînd; fii bun **mai ales pentru aceia pentru care mai toți domnii trecuți au fost nepăsători sau răi**... Impacă patimile și urile dintre noi și reintroduce în mijlocul nostru strămoșească frăție... Urechea ta să fie pururea deschisă la adevăr și închisă la minciună și la lingușire".

Alegerea lui Cuza ca domn al Moldovei a fost primită cu entuziasm în amîndouă țările. Dar alegerile din Muntenia, prin violența și ilegalitățile comise, au trimis în adunarea electivă mai mulți antiunioniști. Situația era critică. La deschiderea adunării, 22 ianuarie/3 februarie 1859, domnea confuzia.

„O MARE VIE"

În aceste împrejurări au intervenit masele populare. La îndemnul tineretului unionist și cu sprijinul tacit al generalului Barbu Vlădoianu comandantul armatei și al colonelului Caragea prefectul poliției Capitalei, orășenii bucureșteni și țărani din Ilfov aduși de Mircea Mălăeru, fost deputat pontaș în Divanul ad-hoc, au ocupat dealul mitropoliei unde se țineau ședințele adunării și au declarat că nu vor pleca de acolo pînă nu li se va împlini dorința lor fierbinte. N. T. Orăseanu, martor ocular, spune că era „o mare vie ale cării valuri abia se puteau mișca și care amenința să năvălească pe uși și pe ferestre în Cameră ca să-și susțină drepturile și principiul său". Eder, consulul austriac, aprecia să fi fost la 10 000—12 000 de oameni. Deputații majoritari intrați în panică erau în căutarea unui compromis.

Situația cerea hotărîri grabnice. Deputații partidei naționale și mulți adepți ai acesteia, s-au adunat într-o sală a hotelului **Concordia** de pe strada Germană, azi Smîrdan, și după discuții furtunoase la sugestia lui Cesar Boliac, Dimitrie Ghica a propus să fie un singur candidat și anume alesul Moldovei.

Înainte de începerea discuțiilor în Adunarea electivă, de la 5 februarie, Vasile Boerescu, deputat al partidei naționale, a cerut să aibă loc o ședință secretă spre a face o propunere. Președintele Adunării admițînd deputații alegători s-au adunat în altă sală în care Boerescu a demonstrat deputaților că nu este vorba de alegerea unui om ca domn, ci de impunerea unui principiu scump tuturor: **Unirea**. Între altele el a spus: „Pentru ce sîntem împărțiți în două cîmpuri? Pentru ce ne numim noi și voi? Ori nu avem toți aceeași patrie? Ori nu sîntem toți fii aceleiași mame? Pentru ce să zicem noi și voi? De ce să nu zicem noi, românii?... Care este mărul de discordie dintre noi? Acest măr de discordie, să nu-l ascundem, el este domnia. Cine va fi domnul? Fiecare își are convincțiile sale... Ca să ne unim toți asupra aceluiaș candidat este posibil? Cred că nu fiindcă, am zis, fiecare își are credința sa. Dar a ne uni asupra unui principiu, ne putem uni, mai cu seamă cînd acest principiu este cel mai mare al naționalității noastre. Acest principiu este al Unirii... A ne uni asupra principiului Unirii este a ne uni și asupra persoanei ce reprezintă acest principiu. Această persoană este Alexandru Ioan Cuza, domnul Moldovei. Să ne unim ca frații asupra acestui nume și posteritatea ne va binecuvînta, țara ne va întinde mîinile și conștiința noastră va fi împăcată că ne-am îndeplinit cu religiozitate o datorie sfîntă".

Atunci a avut loc marele eveniment mult așteptat: toți deputații au fost de acord cu propunerea, în care sens au semnat și un act de consimțire. Reintorși în ședință normală alegerea domnului Moldovei ca domn și al Țării Românești a fost votată în unanimitate.

Cele două principate erau acum unite în persoana domnului. Unirea era consacrată. Așa a socotit-o atunci și Karl Marx: **dubla alegere a lui Cuza a pecetluit Unirea națiunii române**. Națiunea română în întregime a aplaudat cu înflăcărare actul săvîrșit atunci la București. **Hora Unirii** se cînta și se juca „la toate răspîntiile", iar un mare cărturar ardelean, Al. Papiu-Ilarian, spunea că „entuziasmul la românii din Transilvania era, poate, mai mare decît în Principate".

★

Trimis sol la Paris, Vasile Alecsandri notează după o convorbire cu Napoleon III acest răspuns al împăratului: „Văd cu mulțumire că nu m-am înșelat cînd am judecat cauza Principatelor demnă de sprijinul Franței. Actul patriotic ce ați săvîrșit de curînd, prin înălțarea unui singur om pe ambele tronuri, al Moldovei și al Munteniei, și tactul politic ce ați dovedit săvîrșindu-l, îmi dă încrederea că meritați viitorul la care aspirați. Nu-mi rămîne decît să vă felicit și să asigur că ajutorul Franței, că simpatiile mele, nu vor lipsi pe calea înțeleaptă ce ați apucat".

În ziua de 24 ianuarie 1862, după recunoașterea oficială turcească, s-a sărbătorit la București desăvîrșirea Unirii. Nu mai erau două capitale ci una singură, la București; nici două guverne ci unul singur cu Barbu Catargi, cel dintîi prim ministru al țării unite, și o singură Adunare legislativă.

Unirea săvîrșită cu entuziasm și abnegație de poporul român a fost premisa dezvoltării sale ulterioare. Reformele fundamentale întocmite în timpul domniei lui Cuza, cucerirea independenței în 1877, desăvîrșirea Unirii în 1918 și procesul de eliberare națională și individuală care urmează actului din 23 August 1944, sînt urmarea firească a înălțătoarei acțiuni patriotice din 24 Ianuarie 1859.

COSTACHE AGAFIȚEI — „Hora Unirii la Iași"

Unirea română — *medalie lucrată de sculptorul E. Farochon*

DOMNUL CUZA

de A. I. Zăinescu

Alb, ianuarie murindu-și somnul
Ultimelor albe ghețuri și se rod
Într-o stîncă, riuri: trece domnul
Alexandru Ioan Cuza-Voievod

Din copaci fierbinte își subție coama
Calului și-n muguri pune șaua; friu
Dintr-o brazdă-și rupe și ascute lama
Săbiei în aer pe un bob de grîu.

Ochii-n pluguri aspri și vuind ca sarea,
Pînă-n păsări noaptea-i luminăm treptat,
E-un pămînt de slavă-n noi și se aude marea
Cînd descalecă-n seminte, tînăr, un bărbat.

El înalt și domn, de pe coroană-și trece
Mai departe fruntea, printre noi, și pod
I se face-o apă-n urmă, el se face lege:
Trece Alexandru Ioan Cuza-Voievod.

Al. I. Cuza, primul domn al Principatelor Unite

Un Ion Roată al Munteniei

Augustin Z. N. Pop

Lupta pentru realizarea Unirii a stăpînit între anii 1856—1859 cugetele care erau conștiente că de înfăptuirea acestei dorințe de veacuri a poporului nostru atîrnau epocale înnoiri și îmbunătățiri în viața de fiecare zi a românilor. Numeroși oameni ai muncii din orașele, din tîrgurile și din satele țării, alăturați în lupta unionistă cu cărturarii progresiști ai vremii, s-au făcut ecoul acestor năzuințe naționale și sociale.

Semen de luptă neuitatului moldovean Ion Roată, originar de la Cîmpuri — Putna, Tănasi Constantin din Izvoarele de Jos — Olt, se înscrie printre figurile cele mai reprezentative în militanța radicală și însuflețită pentru drepturile țărănimii muncitoare din Muntenia și pentru înfăptuirea Unirii înregistrată de istoricii Adunărilor ad-hoc. Fapta lui Tănasi Constantin este mai puțin știută în rîndul maselor și efigia lui încă rămasă încețoșată, deși de dîrzenia de clasă a acestui bun român se leagă merite inprescriptibile.

În districtul Olt, Tănasi Constantin, fiu de clăcaș, fusese urmărit, încă din 1856, pentru că „tulbură liniștea" și arestat de administrație cu învinuirea că a făcut „propagandă" unionistă la Viișoara, „cu niște hîrtii". Sfatul sătesc local confirmă în anul următor, la 29 iunie și 14 iulie, plîngerile sătenilor Dumitru Marin, Amariei Văduva, și ale altor 16 locuitori, printre care și Tănasi Constantin, căruia i se încălcase bătătura casei de către arendaș, că au fost înșelați la clacă și bătuți de logofătul Dumitrache Vasilescu și de către arendașul Niță Viișoreanu. Lui Tănasi Constantin și fratelui său Marin li se înscenă atunci vina de plastografiere.

La alegerile de deputați pentru Adunarea ad-hoc, cu toate ingerințele împotriva acestui harnic și instruit clăcaș față de care chiar Ministerul de Interne ordonase administrației districtului Olt să-i împiedice candidatura și alegerea, electorii țărani s-au hotărît să-i susțină și mai dîrz candidatura după ce subadministratorul din Șerbănești îi inscenase culpe prin care să-i excludă de la eligibilitate. Totuși, în fața primejdiei de răscoală, Tănasi Constantin e trimis la Slatina pentru a lua parte la alegerea deputatului districtual unde el va fi ales și de săteni („cu unanimitate au declarată că tot pe dînsul îl voiesc").

Peste o lună, ca și neuitatul Ion Roată în Moldova, țăranul Tănasi Constantin, urcat la tribuna Adunării dădea citire jalbei de necazuri și de aspirații sociale ale țăranilor din dreapta Oltului:

„Este de prisos a vă mai arăta noi cu de-amănuntul nemărginitul și durerosul șir de sugrumătoare suferințe în care ne-am chinuit încă noi țăranii plugari, frații cei mai adevărați ai dumneavoastră, căci inimile dumneavoastră pline de simțiri, omenești și românești, credem că le cunoaște, ca și noi, și că niciodată nu pot fi reci pentru cei ce ne-au dat dovezi că vor să fie fierbinți (...). Cel de astăzi Regulament al țării, care ne-a strivit și ne strivește de moarte și care chiar Tratatul de la Viena a hotărît să se schimbe, n-a fost făcut cu știrea și voința noastră a țăranilor. Noi nu l-am primit, ci l-am alungat cu chiar primejdia vieții noastre și nu ne-am plecat capul în greul jug ce ne-a impus decît numai după ce în multe părți ale țării am fost zeciuiți de cortece (sic) și baionete, fără noi vor fi privite de țară ca nedrepte și impilatoare și nu vor fi primite de noi decît impuse cu sila, ca și Regulamentul Organic.

În numele dreptății, dar, cerem cu stăruință ca această mărturisire dă credință a noastră să se treacă în procesul verbal al ședinței de astăzi".

Cînd la 10 ianuarie 1858 sosi, pe neașteptate firmanul de dizolvare a Adunării ad-hoc, printre cei 24 deputați care protestează împotriva imixtiunii sultanului în treburile interne ale românilor se găsește și țăranul Tănasi Constantin alături de țăranii Țică Ion, Tudosie Mugescu și de cărturarii radicali Scarlat Turnavitu, Costache Aricescu, Ioan Ionescu și alții.

Reîntorși mai aprigi la locurile pe care le reprezentaseră în mandatul lor național, acești exponenți ai maselor amplifică marea cauză a Unirii printr-o luptă pe viață și pe moarte.

ECOURI • ECOURI

„Noi vrem să ne unim cu Țara"

(„Adunarea de la Blaj")

„Zorile zilei au răsărit luminoase pentru noi și frații noștri. Unirea mult dorită, Unirea în cuget și simțiri ne-a fost răsplata suferințelor noastre. Trăiască Unirea! Trăiască Unirea! Ea va fi eternă ca și neamul românesc"

(Ziarul ardelean „Alarma")

„Alexandru Ioan Cuza... Unire... Unire... Faptul este atît de mare, bucuria atît de mare încît pana tremură în mîna mea și o lăs"

GH. BARIȚ: „Foaia pentru minte, inimă și literatură"

„Entuziasmul la românii din Transilvania era, poate, mai mare decît în Principate"

AL. PAPIU-ILARIAN

Fotbal, Handbal, Volei, Scrimă, Canotaj, Baschet, Box, Oină, Şah, **MARŢI** Popice, Ciclism, Polo, Tenis, Natație, Box, Tir, Şah,

SPORT

CONCURSUL INTERNAŢIONAL DE BIATLON

Timp de trei zile, a avut loc la Predeal concursul internaţional de biatlon cu participarea echipelor U.R.S.S., R.D.G., Franţei şi României (cu două formaţii).

Cea mai spectaculoasă probă a constituit-o ştafeta 4×7,5 km încheiată cu victoria formaţiei sovietice. Sportivii noştri, cu cei mai buni oameni în Carabela şi Vilmoş, au ocupat locul al II-lea datorită în special unei bune comportări în poligoanele de tragere.

Pîrtiile înzăpezite ne aşteaptă...

PE APA SÎMBETEI...

La primul lor contact cu pucul şi crosa...

LA MASA ROTUNDĂ

„Cartea sportivă"

ECOURI

Am urmărit discuţiile de la masa rotundă a „Scinteii tineretului" consacrată „Cărţii sportive" cu mult interes dar şi cu regretul că în noianul de bune intenţii exprimate nu şi-au găsit loc mai multe propuneri concrete menite să ajute editurile în întocmirea proiectelor lor. Printre numeroasele „îndrumare", „metodică", „manuale", (cum ar fi „Metodica învăţării arbitrajului în jocul de baschet !"), utile, probabil, dar rezervate unui număr cu totul restrins de tehnicieni, simţim nevoia să întîlnim în planurile de perspectivă ale Editurii U.C.F.S., cărţi de cultură sportivă.

Nu avem pînă astăzi o istorie a sportului (bogat ilustrată) povestită pe înţelesul copiilor şi al tineretului; după cum aşteptăm cu nerăbdare, de cîţiva ani, prima istorie a sportului românesc. De aproape 6 ani de zile stă contractat şi nerealizat la Editura U.C.F.S. un foarte necesar „A.B.C. sportiv", a cărui concepţie modernă trebuie să egaleze micile enciclopedii străine pentru adolescenţi. În aceeaşi ordine de idei — în lipsa unui muzeu al sportului — aş propune publicarea unui album fotografic cu cele mai valoroase piese de muzeu (din istoria sportului românesc)

N-ar fi lipsit de interes un volum antologic cu citate din părerile unor mari personalităţi ale lumii despre sport (Hemingway, Mauriac, Sadoveanu, Huxley, Camus, Schwartzer etc.

Deşi memorialistica este la modă, avem prea puţine biografii sportive. Cunoscutul călăreţ Felix Topescu (Cei „30 de ani în şa"), Lucian Popescu, triplu campion european nu are încă biografia pe care o merită. Un om foarte în vîrstă, ca Mircea Iconomu, ne mai poate nara, cu oarecare farmec şi autenticitate, începuturile sporturilor moderne în România.

Preponderenţa cărţilor originale în planurile Editurii U.C.F.S. este un merit incontestabil. Dar în anumite domenii trebuie să mai învăţăm... Lipsesc din plan: o carte de rugbi franceză, o carte de tenis din Australia, o carte de schi austriacă. La sectorul gimnastică, de pildă, întîlnim o avalanşă de 32 de propuneri originale şi... o singură traducere din limba rusă!...

Din păcate, scriitorii consacraţi lipsesc cu desăvîrşire din proiecte, deşi mănunchiurile de povestiri sportive sînt foarte gustate. Constantin Chiriţă, care a condus masa rotundă, va fi oricînd bine venit. El a evocat pe scurt cititorilor revistei „Flacăra" prima sa cursă de cros; cu un mic efort, ar putea încînta o masă mai largă de cititori, scriind o nuvelă, mai multe, sau (de ce nu?) chiar un roman cu temă sportivă. Apelul acesta vizează fireşte şi pe Eugen Barbu, Al. Mirodan, Dan Deşliu, Fănuş Neagu, Ion Băieşu şi alţii. La strădania binevenită de a le realiza concură în mod necesar două elemente: autori şi edituri.

VICTOR BĂNCIULESCU

În anul 1952 a fost construită în oraşul dr. Petru Groza o sală de sport. Aşa cum arată astăzi ar părea a nimănui. De fapt aparţine asociaţiei sportive. Toată lumea din oraş o ştie. În afară de conducerea asociaţiei ai căror membrii trăiesc în linişte şi pace (spre nedumerirea amatorilor de sport din localitate). Doar o singură grijă mai împovărează conştiinţa acestora. Grija faţă de echipa de fotbal. Pentru care, fie vorba între noi, pun umărul, cînd e cazul, chiar şi pensionarii. Se vede însă că la alte sporturi, nu numai că nu s-a pus umărul, dar nu s-a pus nici mila. (Altfel nu ar fi dispărut voleiul, polo, înotul, baschetul etc?) Aşa se explică curioasele metamorfoze ale sălii de gimnastică în funcţie de capriciile barometrului care indică situaţia în clasament a echipei de fotbal. Era o vreme cînd exista echipă de volei în prima divizie. Sala s-a transformat mai mult sau mai puţin în sală de volei. Un fel de balcon a fost demolat spre a se putea monta tribuna pentru spectatori. Aparatura de gimnastică de pe margini, tot din necesităţile spectatorilor, a fost transportată în altă sală (de box) inclusiv spalierele. Voleiul însă apunînd i s-a făcut cinstea de a fi poftit afară din sală. A intrat în sală fotbalul. Documentele locale afirmă (Odeşteanu Ion profesor de educaţie fizică la liceul din localitate) şi descriu uneori cu lux de amănunte cum sala a început să se transforme atunci în sală de antrenament pentru fotbal pe timp de iarnă. Nu antrenament pentru pregătirea fizică ci de fotbal cu minge, unii spun că se făceau şi porţi: un fel de teren de fotbal acoperit. Băncile şi tribunele transferate... afară. Aci, îşi încearcă rezistenţa la intemperiile vremii: ploaie, zăpadă, ger etc. O fi un procedeu de inobilare a aparaturii sportive? Aspect dezolant au şi celelalte încăperi. Parchetul în vestiare şi în unele încăeri anexe se uită căscat şi umflat, ca balaurul din poveste, gata să-i înghită pe cei ce îndrăznesc să-l calce. Partea aceasta a sălii are acoperişul plat. Tavanele stau într-o poziţie clasică de năruială. Se invocă drept cauză, de către tovarăşul Ion Păulescu, secretarul asociaţiei, acoperişul care nu permite scurgerea apei. De acord, dar de ce permite conducerea asociaţiei sportive scurgerea apei în interior? Este vorba de o imposibilitate absolută sau de o indiferenţă crasă? Lucrurile sînt mai vechi. De prin luna august din sala mare s-a ridicat duşumeaua (sala nu are parchet).

În faţa acestei situaţii se invocă lipsa de... fonduri. În urma unui calcul sumar motivul invocat nu rămîne în picioare. Închirierea sălii celor două şcoli din localitate (liceul şi centrul şcolar mecanic) aduce, ne spunea acelaşi profesor de educaţie fizică, anual un venit de peste 20 000 de lei. Împreună cu sumele destinate special îngrijirii sălii şi mai ales cu iniţiativa celor în cauză (conducerea asociaţiei sportive ca şi comitetul orăşenesc U.T.C. etc.) situaţia putea fi de mult rezolvată.

În oraşul dr. Petru Groza au sediul cîteva întreprinderi mari, de interes republican; există un liceu şi un centru şcolar auto. In toate aceste instituţii lucrează mulţi tineri dornici să facă sport. Nu numai atît. Există condiţii materiale pentru deplina realizare a acestui deziderat. De buna gospodărire a bazelor sportive ar trebui să răspundă consiliul raional U.C.F.S. Chiar dacă bazele sportive amintite nu sînt acum în directa răspundere a acestui organ, ele sînt destinate în primul rînd tineretului care face sport, fapt pentru care nici comitetul raional şi orăşenesc U.T.C. nu pot justifica indiferenţa manifestată faţă de starea acestei baze sportive ca şi a altora din diferite localităţi ale raionului.

Ar fi deajuns să ne gîndim la un singur aspect: construcţia sălii a costat o sumă mare de bani. Cum de-şi permit oare „gospodarii" ca prin neglijenţa lor să arunce cu bună ştire această sumă de bani?

CRĂCIUN BEJAN
corespondentul „Scinteii tineretului" pentru regiunea Crişana

„ICE-FIADA"

Sportul studenţesc îşi are o agendă săptămînală, mai puţin cunoscută. Recent, în sala de box a I.C.F., într-un entuziasm caracteristic disputelor sportive studenţeşti, s-a consumat cel din urmă act al popularei competiţii Icefiada de box, ediţia 1966/67. Pentru cei care o cunosc mai puţin, cîteva lămuriri: este vorba de un veritabil campionat al Institutului de cultură fizică, la care participă obligatoriu, (ca normă practică pentru prezentarea la colocviul teoretic de box) toţi „bobocii". Regulamentul prevede că după consumarea etapei intergrupe să participe în concurs şi studenţii celorlalţi ani. Întrecerile se desfăşoară sistem eliminatoriu şi au drept scop verificarea cunoştinţelor practice la această disciplină şi desemnarea campionilor de box ai I.C.F. pe anul universitar în curs.

Dintre campionii celei de a IX-a ediţii o bună impresie au lăsat studenţii Nicolae Popescu, Constantin Mihai şi Gheorghe Blaj. Titlul pe echipe a intrat în posesia anului I. Tot în cadrul finalei, într-un meci demonstrativ, deosebit de reuşit, a evoluat proaspătul maestru al sportului Constantin Niculescu (student în anul III) în compania lui Ion Gyorfi de la C.S.S. Catedra de atletică grea şi clubul sportiv I.C.F. au oferit învingătorilor premii, şi tricourile de campioni ai I.C.F.

M. POPESCU

Patinajul artistic simte nevoia unor personalităţi. Poate micuţa Beatrice Huştiu?...

Fotografiile paginii: VIOREL RABA

„Mondialele" de handbal s-au încheiat dar... antrenorii au rămas în competiţie

Corespondenţă telefonică de la trimisul nostru special, Vasile Căbulea

Una din cele mai mari competiţii sportive ale anului s-a încheiat. Sîmbătă seară în Sporthallen din Västeras 8 000 de spectatori au fost martorii ultimului act — finala — care, ca orice finală, a fost o întrecere a nervilor şi gîndirii lucide.

„Abia a treia oară a reuşit" scriu ziarele suedeze... (aluzie la echipa Cehoslovaciei actuala campioană mondială care luptă din răsputeri să cîştige titlul cu şanse încă din anul 1957 — calificîndu-se de fiecare dată în finale sau semifinale). Marea performanţă i-a reuşit acum şi, lucrul acesta i-a bucurat nespus nu numai pe Duda, Bruna, Mareş care au gustat amarul din atîtea cupe ale înfrîngerii ajunşi aproape la mal — după ce înfruntaseră cu bărbăţie atîtea năpraznice furtuni — ci şi pe ceilalţi handbalişti, parteneri de întrecere. Băieţii noştri aflaţi în mijlocul sălii la decernarea festivă a cupei şi înmînării medaliilor alături de vice campioni, jucătorii danezi, au fost primii care i-au felicitat şi îmbrăţişat.

Sigur, acum se poate vorbi la rece despre merite şi noroc, despre şanse şi ghinioane. Titlul putea tot aşa de bine să-i revină şi echipei noastre dar, să recunoaştem, nu numai zeiţa Fortuna este de vină... Aşa că pe sub arcul de triumf au trecut învinşii lor de atîtea ori. Meciul făcut de handbaliştii români cu cei sovietici pentru locul III—IV, n-a fost cu nimic mai prejos de finală. Ba, dimpotrivă. Minutele acelea din final şi prelungiri s-au apropiat de tensiunea şi farmecul unei corride. Fazele spectaculoase, dinamizate ca şi aplauzele au fost mult mai numeroase decît la meciul vedetă pe care opinia generală îl priveşte cu rezerve considerîndu-l mediocru. Saltul cel mai spectaculos l-au făcut danezii care de mult n-au urcat aşa sus pe piramida ierarhiei mondiale. De asemenea şi echipa U.R.S.S. care a luat locul unor formaţii cu justificate pretenţii ca Suedia şi R.F.G. Cea mai mare dramă a avut de îndurat echipa R.D.G. care a făcut cale întoarsă imediat după meciurile preliminarii.

Opinii interesante am aflat de la unul din cei mai apreciaţi handbalişti. Este vorba de suedezul Hodin, student la Institutul de cultură fizică din Stockholm, considerat ca cel mai tehnic jucător: un Eusebio sau Bobby Charlton, dacă vreţi. Este un virtuos în construirea atacurilor, conducerea acţiunilor spre finalizare sigură. Trăgător cu ambele mîini, prin driblinguri şi pase cu direcţii năstrşnice şi fanteziste ridică în picioare tribunele. Am călătorit în acelaşi vagon duminică dimineaţa de la Västeras spre Stockholm. Interviul a decurs fără formalităţile obişnuite, interlocutorul nostru arătîndu-şi bunăvoinţa de a avea un dialog cu cititorii ziarului nostru. Reproducem întocmai discuţia.

— Care vi s-a părut echipa cea mai bună?

— A Cehoslovaciei, campioana. Merită titlul.

— Şi cel mai bun jucător al campionatului mondial?

— Gruia al dumneavoastră.

— Ce impresie v-a făcut echipa României?

— O aspirantă la titlu pe merit. Neşansa o văd şi în faptul că nu are aruncători de la distanţă. De ce n-au tras Iacob, Moser, Licu mai mult?

— Care vi s-a părut cel mai bun joc?

— România — Cehoslovacia.

Dincolo de aceste aprecieri comportarea jucătorilor noştri şi a echipei în ansamblu, aprecierile ca şi opiniile exprimate de specialişti privind valoarea ei actuală sînt adesea contradictorii. Cert este că n-am fost mai buni decît la ediţia precedentă...

Antrenorii au datoria şi sînt în măsură să tragă învăţămintele de rigoare şi să explice, să aprofundeze o cauză sau alta. Pentru că există totuşi. Noi puteam cîştiga titlul tot aşa de bine cum l-am şi pierdut... Oricum, handbaliştii noştri se numără totuşi printre cei mai buni din lume. Şi pentru performanţa de a cuceri medaliile de bronz, au depus eforturi supraomeneşti. Merită toată lauda. Merită să fie aşteptaţi cu flori şi cu zîmbete. Echipe foarte bune privesc spre locul nostru, III, punînd mîna streşină la ochi. De aceea jucătorilor ca şi antrenorilor trebuie să le strîngem cu căldură mîna şi să-i felicităm din toată inima.

Instantaneu la semicerc

Actualitatea în note şi comentarii

La Igls (Austria) au luat sfîrşit campionatele europene de bob 2 persoane. Echipajul român Ion Panţuru — Nicolae Neagoe a reuşit remarcabila performanţă de a se clasa pe locul doi, cucerind medalia de argint într-o întrecere la care au participat nu mai puţin de 30 echipaje. Performanţa apare cu atît mai valoroasă cu cît reprezentanţii noştri au avut un număr mult mai mic de coboriri de antrenament pe pîrtia de concurs faţă de ceilalţi participanţi.

Campionul mondial de schi francezul Jean Claude Killy, a cîştigat proba de coborîre din cadrul concursului „Hahnenkamm" realizînd timpul de 2'11"92/100 (nou record al pîrtiei, vechiul record era de 2'16"63/100 şi aparţinea lui Schrantz). Pe locurile următoare s-au clasat Franz Vogler (R.F.G.) 2'13"29/100 şi Heini Messner (Austria) 2'15"65/100.

PRONOSPORT

etapa din 29 ianuarie 1967

La concursul interredacţional Loto-Pronosport din 29 ianuarie 1967 maestrul emerit al sportului Ion Voinescu a dat pronosticurile:

1.	Bologna—Mantova	1
2.	Cagliari—Lecco	1
3.	Inter—Foggia	1
4.	Iuventus—Atalanta	1
5.	Spal—Torino	x
6.	Brescia—Roma (pauză)	x
7.	Brescia—Roma (final)	1
8.	Lanerossi—Napoli (pauză)	x
9.	Lanerossi—Napoli (final)	2
10.	Lazio—Fiorentina (pauză)	x
11.	Lazio—Fiorentina (final)	x
12.	Venezia—Milan (pauză)	2
13.	Venezia—Milan (final)	2

Tenismanul român Ion Ţiriac a debutat victorios în primul concurs internaţional al anului. În finala campionatelor Austriei desfăşurată pe teren acoperit la Viena, Ţiriac l-a învins pe Gulyas (Ungaria) cu 6-2, 6—4, 0—6, 6—2.

U.E.F.A. a stabilit că tragerea la sorţi pentru stabilirea semifinalelor competiţiilor de fotbal „Cupa cupelor" şi „Cupa campionilor europeni" să aibă loc la 21 martie.

DIN NOU DESPRE „CEI 11 RĂSFĂŢAŢI"

O invitaţie primită a doua zi după apariţia articolului „Cei 11 răsfăţaţi", publicat în ziarul nostru din 11 ianuarie, ne-a oferit prilejul să-i cunoaştem pe băieţii de la poalele Tîmpei, într-o postură mai aparte, în momente de meditaţie şi de analiză. Altfel spus „Cei 11 răsfăţaţi" faţă-n faţă cu propriile lacune de disciplină şi muncă cauzate de excesul simţămintelor paterne ale antrenorilor şi conducerii clubului Steagul roşu Braşov. Într-o asemenea ocazie ne-a plăcut să aflăm că fotbaliştii braşoveni au înţeles în bună măsură că drumul spre piscurile adevăratei performanţe cere o disciplină exemplară, o muncă pasionantă spre o continuă perfecţionare.

Acest adevăr este împărtăşit la ora actuală de întreaga formaţie.

„În cazul atît de mult discutat Adamache sau în altele: Pescaru, Necula colectivul nostru n-a intervenit aşa cum era firesc ci s-a mulţumit să asculte angajamente, să-i credem pe cuvînt pe cei care s-au arătat certaţi cu normele conduitei sportive" este de părere Ivăncescu. Acum nu mai avem timp de vorbe, ci, prin muncă (am început încă din decembrie să ne pregătim intens, zilnic participăm la două antrenamente) trebuie, şi-o vom dovedi că cine are încredere în echipă va putea trăi satisfacţiile aşteptate în returul competiţiei".

Interesant şi promiţător în acelaşi timp pentru viitoarea evoluţie a echipei Steagul roşu ni s-a părut punctul de vedere al antrenorului Silviu Ploieşteanu:

„Oricît ar părea de curios, deşi sînt aici, în Braşov de 20 de ani antrenor, am ajuns în ultimele zile să consider că una dintre cauzele care au facilitat drumul acesta nedorit, saltul înapoi al echipei îşi are rădăcina într-un fapt greu de crezut şi anume nu am cunoscut în toate compartimentele (nu de joc, fireşte, ci de comportare în toate compartimentele vieţii) băieţii pe care-i antrenez... Este o gravă greşeală pe care sînt hotărît s-o îndepărtez cel mult pînă la reluarea campionatului. Cunoaşterea atentă a fiecărui fotbalist în parte, a preocupărilor şi pasiunilor fiecăruia dintre fotbalişti pe stadion şi dincolo de stadion va constitui pentru mine un obiectiv, o grijă aparte, permanentă căci un asemenea obiectiv face parte integrantă din complexul atît de variat al formării tehnico-educative a tinerilor sportivi".

Am cunoscut cu acest prilej şi opiniile, de astă dată ceva mai consistente, ale unor rude ceva mai îndepărtate... Să ne oprim asupra măsurilor preconizate de comitetul U.T.C. al uzinei Steagul roşu. „În ultima vreme ne-am obişnuit (este vorba de membrii comitetului U.T.C.) să-i privim de la distanţă pe fotbaliştii uzinei. Îndatoririle noastre s-au rezumat, în ultimă instanţă, de a ne ocupa la fiecare meci locurile în tribuna stadionului şi dincolo de stadion nu ne-a interesat nimic din munca şi viaţa lor deşi sînt şi ei muncitori sau tehnicieni ai uzinei, oameni din marea noastră familie, mărturisea Nicolae Tunăreanu, secretarul comitetului U. T. C. al uzinei. Nu ne-a preocupat mai deloc în ultima vreme participarea lor la viaţa organizaţiei noastre, modul în care îşi îndeplinesc sarcinile de utecişti (căci majoritatea sînt membri ai organizaţiei noastre). În acest fel, este evident, nu i-am ajutat, nu ne-am îndeplinit o sarcină de seamă, aceea de a ne ocupa de educarea sportivilor".

Autorii principali, rudele mai mult sau mai puţin apropiate au dovedit, şi ne place să credem, c-au înţeles că şi răsfăţul are dezvăţ. În această luptă cu propriile lacune ni s-ar părea oportună intervenţia federaţiei de specialitate, o altă rudă îndepărtată a echipei braşovene dar care trebuie să poarte, deopotrivă, răspunderea pentru faptele petrecute şi nesemnalate la timp. Aceasta cu atît mai mult cu cît însuşi antrenorul echipei, Silviu Ploieşteanu, explica că situaţia echipei se datoreşte şi faptului că pregătirea tehnică este necorespunzătoare, suferă prin participarea la antrenamente pe care le caracterizează empirice... Or, dacă nici de pregătirea tehnică a fotbaliştilor nu se îngrijesc, nu răspund specialiştii federaţiei, apare firească întrebarea: ce fac antrenorii federali?

Aşteptăm un răspuns şi la o altă întrebare: a devenit cunoscut şi la federaţie obiceiul unor antrenori din prima categorie ca prin diverse mijloace să încerce pentru propria echipă transferări neregulamentare (în timpul verii Pescaru a fost solicitat de Dinamo Bucureşti, Ştiinţa Craiova şi Ştiinţa Cluj). Oare nu este cazul ca federaţia să taie din poftele acestor antrenori dispuşi mai degrabă să racoleze fotbalişti gata formaţi decît să-şi formeze jucători din propria pepinieră? Un asemenea obicei a devenit o practică pentru prea mulţi antrenori şi este timpul să operăm şi aici cu terapia dezvăţului, mai ales acum în preajma reînceperii campionatului categoriei A la fotbal.

VASILE RANGA

Campionatele universitare de schi bat la uşă. La sfîrşit de sesiune, încep pregătirile.

● Ştiri interviuri reporta je ● Ştiri interviuri repo rtaje ● Şt ZILNIC iri inte rviuri re portaje ● Ştiri interviuri reporta je ● Ştiri interviuri repo

INFORMAŢII

ACTUALITATEA

Cu prilejul sărbătoririi aniversării Unirii Principatelor Române, a avut loc duminică seară la Uniunea Ziariştilor un medalion închinat acestui eveniment. După ce criticul Valeriu Ripeanu a vorbit despre importanta contribuţie adusă de scriitorii unionişti la înfăptuirea istoricului act al Unirii, poetul Eugen Frunză a citit din versurile sale.

În continuarea programului, actorii Septimiu Sever, artist emerit, Gina Petrini, Coca Enescu şi Gheorghe Ghiţulescu au susţinut un recital de versuri.

Un colectiv de actori ai Teatrului „Ion Creangă" din Capitală a prezentat cîteva scene din piesa „Luceafărul dinspre ziuă" de Rodica Nicolescu, în avanpremieră pe ţară.

Text-foto : N. SCARLET

EXAMENELE STUDENŢEŞTI

Primii „indicatori" în bilanţul sesiunii

La Iaşi însoţiţi de tovarăşul prof. univ. Constantin Nicolicioiu decanul Facultăţii de ştiinţe economice, asistăm la cîteva examene ale studenţilor din ultimul an. În urma examinărilor de „contabilitate industrială", „contabilitate agrară" grupele 814 şi, respectiv, 815 se prezintă cu următorul bilanţ : 46 (cifra care exprimă totalul studenţilor) promovaţi ; 25 note de 9 şi 10. Analizînd răspunsurile celor 46 de studenţi desprindem — cu ajutorul tovarăşului decan — o primă concluzie : „**aceste două discipline sintetizează noţiunile de bază ale tuturor cursurilor cu profil de contabilitate predate în cei 5 ani de studiu. Notele bune şi foarte bune oferă aşadar, garanţia că cei care peste cîteva luni vor absolvi facultatea posedă cunoştinţe care să le permită să rezolve cu competenţă problemele economice ale întreprinderilor**".

Programa analitică cuprinde, începînd cu acest an universitar, o disciplină nouă : „proiectul tehnico-economic"... Asistăm la examenul grupei 810. Cei 23 studenţi s-au prezentat în unanimitate şi au promovat cu note între 8 şi 10. Răspunsurile date au dovedit că toţi studenţii grupei stăpînesc principalii indicatori tehnico-economici, înţeleg semnificaţia lor, posedă capacitatea necesară rezolvării problemelor complexe ridicate de conducerea ştiinţifică a întreprinderilor.

...Asistăm la cîteva examene ale studenţilor din anii I şi II. Notăm mai întîi o precizare pe care bine s-o facă tovarăşul decan Nicolicioiu : „**Cei mai mulţi dintre studenţii anilor I şi II au venit din liceu cu o pregătire matematică sub necesităţile învăţămîntului superior economic — unde disciplinele cu profil matematic au o pondere însemnată**".

Examen de „statistică teoretică" la grupa 836 din anul II. Aici răspunsurile bune şi foarte bune nu mai curg „şnur". Examinatorul trece în carnete şi note care nu fac cinste grupei respective : 3, 4... Nici examenul de „Tehnologia industrială", primul examen al grupei 857 din anul I, nu a fost trecut cu rezultatele aşteptate : 8 note sub limită şi 7 note de 5 şi 6.

Examen de „matematică" în grupa 837 anul II. La ora cînd transmit aceste rînduri au răspuns numai 6 studenţi : 2 răspunsuri au fost notate cu 7, 2 cu 6 şi 2 cu 4...

Tovarăşul lector universitar Petru Minuţ relatează că examenul e dificil, se cer cunoştinţe temeinice de calcul diferenţial, calcul integral, elemente de teoria probabilităţilor. „Citim" radiograma rezultatelor slabe consemnate mai sus. Cauzele se grupează în două categorii : I, în cursul primului semestru unii dintre studenţii care au obţinut rezultate, au manifestat interes faţă de pregătirea la disciplinele respective dar lacunele în cunoştinţele lor de matematică s-au dovedit a fi un handicap greu de trecut ; II, alţii au crezut că sînt suficiente — pentru pregătire — cele cîteva zile din sesiune ; ca atare, în timpul semestrului au „acumulat" numeroase absenţe nemotivate, n-au studiat bibliografia de specialitate, nu au aprofundat prelegerile predate.

Iată un aspect care ar trebui — în semestrul II — să facă obiectul unor dezbateri profesionale. Aviz Consiliului asociaţiei studenţilor din facultate.

...În primele zile ale sesiunii de examene, examinatorii au înscris în carnetele de studenţi numeroase note de 9 şi 10. Mă aşteptam să găsesc pe culoarele facultăţii panouri care să-i prezinte pe fruntaşi. Publicarea fotografiilor acestora însoţite de comentarii ale examinatorilor ar fi fost un semn că în facultatea de ştiinţe economice din Iaşi fruntaşii sînt cinstiţi şi onoraţi. Dar aşa...

ADRIAN VASILESCU

Moş Ion Roată (Cristel Constantin) şi Al. I. Cuza (V. Radovici) pe scena Teatrului „Ion Creangă" într-un tablou din piesa „Luceafărul dinspre ziuă" de Rodica Nicolescu

COMUNICAT

CU PRIVIRE LA ŞEDINŢA CONSILIULUI BĂNCII INTERNAŢIONALE DE COLABORARE ECONOMICĂ

În perioada 20—23 ianuarie 1967 a avut loc la Bucureşti şedinţa a XIV-a a Consiliului Băncii Internaţionale de Colaborare Economică.

Şedinţa a fost condusă de Radu Mănescu — conducătorul delegaţiei Republicii Socialiste România în Consiliul Băncii.

Consiliul a examinat problemele cu privire la perfecţionarea în continuare a sistemului de decontări multilaterale şi de creditare, în ruble transferabile, şi a adoptat hotărîri corespunzătoare.

Şedinţa Consiliului s-a desfăşurat într-o atmosferă de prietenie şi înţelegere reciprocă.

Luni dimineaţa a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Viena, delegaţia Uniunii Tineretului Comunist condusă de Vasile Nicolcioiu, secretar al C.C. al U.T.C., care va participa la şedinţa Comitetului Internaţional de pregătire a celui de al IX-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor. La plecare, pe aeroportul Băneasa, delegaţia a fost condusă de Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., de membri ai Biroului şi activişti ai C.C. al U.T.C.

La Şcoala generală nr. 175 din Capitală a avut loc ieri adunarea de detaşament pentru primirea elevilor din clasa a III-a în Organizaţia pionierilor.

Pionierii au rostit jurămîntul sub drapelul patriei şi al Organizaţiei pionierilor. Această zi, va rămîne de neuitat în inima elevilor care intrînd în organizaţia de pionieri vor învăţa mai bine, vor fi exemple de conduită şcolară.

La adunare au participat directorul şcolii, Căliman Adam, secretarul organizaţiei de partid Trestiano Aurora, profesori, părinţi şi elevi.

Prof. DOBRE DUMITRA
Comandanta Unităţii de pionieri de la Şcoala nr. 175 — Bucureşti

FIŞA DE PONTAJ A REPORTERULUI

Metamorfoza găinilor

Găinile, bineînţeles după ce sînt tăiate şi jumulite, pot fi transformate în friptură, cu mujdei de usturoi, în ciorbă de potroace etc. (depinde de pricepe-rea celui care pregăteşte). Se cunoaşte însă un caz, destul de recent, în care două găini au fost transformate... în mere stricate.

Cum s-a petrecut minunea ? Dumitru Cristina din Drăgăşani, str. 1 Mai nr. 27, a expediat copiilor săi, studenţi la Timişoara, un pachet cu factura 731571 din 7 XII 1966. La plecare, pachetul conţinea două găini friptie, un bidon cu 6 litri de vin, una pereche pantofi, ciorapi, prăjituri şi mere. În total, 18 kg. La sosire, din două găini mai era doar o pipotă iar pantofii, ciorapii, vinul se transformaseră în mere stricate. Cum o aşa minune nu se întîmplă în fiecare zi, tovarăşii care răspund de transportul coletelor prin C.F.R. trebuie să dea explicaţiile cuvenite, iar „făcătorii de minuni" (desfăcătorii de pachete) să fie traşi la răspundere.

Era vară şi veneau

În comuna Bărbuleţu, raionul Tîrgovişte, a fost dat în folosinţă un nou dispensar medical dotat cu toate cele necesare. Atunci s-a stabilit că de trei ori pe săptămînă medicii de la circumscripţia sanitară din comuna Riu Alb să vină aici pentru a consulta cetăţenii care au nevoie de asistenţă medicală. Cît a fost vară, medicii au venit. Acum însă... Din „avizul important" lipit pe uşă am aflat motivul : s-a stricat şareta şi de la Riu Alb la Bărbuleţu sînt 9 km. Cei care au nevoie de asistenţă medicală trebuie să pornească „apostoleşte" pînă la circumscripţia sanitară. Bolnavii pot merge deci pe jos, medicii însă nu. E şi aceasta o „boală" care trebuie urgent tratată.

O soluţie...

În noul cartier al Clujului, Gheorghieni, s-au mutat pînă acum aproximativ 2 000 de familii, dar nu există decît un singur telefon public.

Cetăţenii de aici au încercat următoarea variantă : să planifice cît poate vorbi fiecare familie la acest telefon în fiecare zi. Rezultatul : aproximativ 30 de secunde. Ar fi o soluţie. Direcţia regională P.T.T.R. va găsi, cu siguranţă, alteie mai bune.

Caminando!

Mister... banal. Titlul gazetei comisiei de turism a Facultăţii de limbă şi literatură română, se vrea cu orice preţ senzaţional. Spre liniştea curioşilor divulgăm secretul: în limba spaniolă caminando = călătorul. Atraşi de titlu, ne aşteptam să găsim însemnări despre formidabilele expediţii studenţeşti, fotografii de excursie, anunţuri turistice. Nimic din toate acestea. „Agenda" informează că la 15 noiembrie (!) se deschid cursurile şcolii de ghizi, „Tot pe drum..." oferă un spaţiu gol, „Unde vom merge ?" anunţă: „tren special studenţesc pe Valea Prahovei la 20 noiembrie" (1966 !).

I. T.

CINEMATOGRAFE

RĂZBOI ŞI PACE (seria I-a)
rulează la Patria (orele 9; 12; 15; 18; 21).

DIMINEŢILE UNUI BĂIAT CUMINTE
rulează la Republica (orele 9,30; 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21), Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45), Feroviar (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

LUMEA MINUNATĂ A FRAŢILOR GRIMM
rulează la Festival (orele 9; 12; 15; 18; 21), Modern (orele 10; 12,45; 15,30; 18,15; 21).

ZORBA GRECU
rulează la Griviţa (orele 9,30; 12,15; 15; 17,45; 20,30), Union (orele 10,30; 14,30; 17,30; 20,15).

MONDO CANE — (ambele serii)
rulează la Bucureşti (orele 9; 12,30; 16,30; 20), Bucegi (orele 9; 12,30; 16; 19,30), Melodia (orele 9,15; 12,45; 16,15; 19,45), Rahova (orele 15,30; 19 (duminică ora 10), Luceafărul (orele 9,30; 13; 16,30; 20).

ŞAH LA REGE
rulează la Lumina (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

NEVESTE PERICULOASE
rulează la Buzeşti (orele 15,30; 18; 20,30).

OMUL DIN RIO
rulează la Doina (orele 11,30; 13,15; 16; 18,15; 20,30 — Program pentru copii ora 9—10); Colentina (orele 15; 17,30; 20).

ACEI OAMENI MINUNAŢI ÎN MAŞINILE LOR ZBURĂTOARE
rulează la Cringaşi (orele 15,30; 18; 20,30).

PE URMELE UNUI REPORTAJ, A VI-a SESIUNE A MARII ADUNĂRI NAŢIONALE, CĂLĂREŢII DE PONEY, JOCUL, ULTIMA TREAPTĂ
rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

GOLGOTA — cinemascop —
rulează la Giuleşti (orele 15,30; 18; 20,30).

TUNELUL — cinemascop —
rulează la Moşilor (orele 15,30; 18; 20,30).

MOŞ GERILĂ
rulează la Înfrăţirea (orele 14; 16; 18; 20), Vitan (orele 15,30; 18; 20,15), Ferentari (orele 16; 18,15; 20,30).

BARBĂ ROŞIE — (ambele serii)
rulează la Pacea (orele 15,45; 19).

ANUNŢ MATRIMONIAL
rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).

MAICA IOANA A ÎNGERILOR
rulează la Excelsior (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 20,45), Floreasca (orele 9,30; 12,30; 15,15; 18; 20,45), Capitol (orele 9,30; 12; 15; 17,45; 20,30).

GIUSEPPE LA VARŞOVIA
rulează la Dacia (orele 9; 13,30 în continuare 16; 18,30; 21), Munca (orele 16; 18,15; 20,30).

EL GRECO — cinemascop —
rulează la Gloria (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

MINUNATA ANGELICĂ
rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30).

BALADA DIN HEVSURSK — cinemascop —
rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30).

CARTEA DE LA SAN MICHELE
rulează la Arta (orele 9; 11,45; 14,45; 17,45; 20,45), Aurora (orele 9; 11; 13,15; 15,30; 18,15; 20,30), Flamura (orele 9; 12; 15; 18; 20,30).

SANJURO
rulează la Mioriţa (orele 9; 11,15; 13; 15,45; 18,15; 20,30).

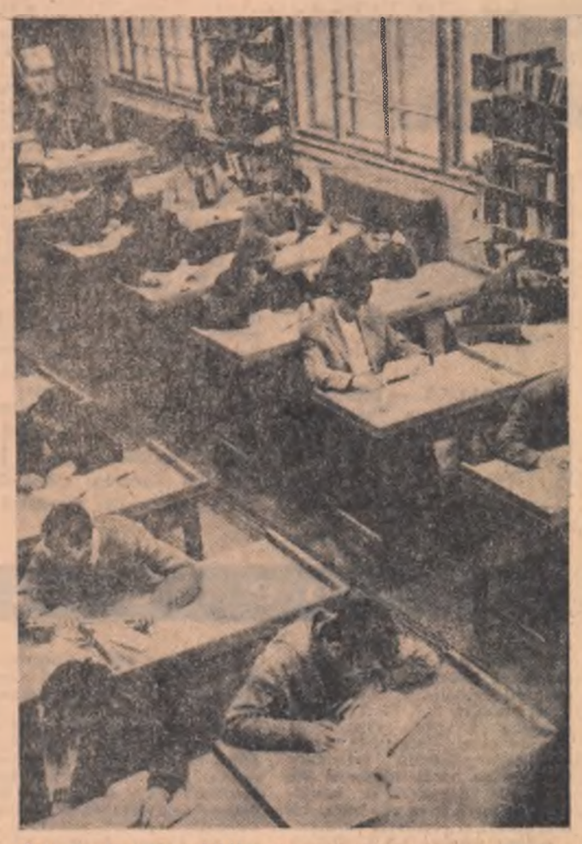

Sală de lectură a bibliotecii centrale universitare din Cluj

ÎN EDITURA POLITICĂ au apărut:

K. MARX—F. ENGELS
Opere, vol. 27
752 pag. 15 lei

Volumul 27 al Operelor, cuprinde corespondenţa dintre cei doi întemeietori ai comunismului ştiinţific, precum şi corespondenţa purtată de ei cu diferite persoane, între anii 1842—1851.

LEGE cu privire la alegerea deputaţilor în Marea Adunare Naţională şi în sfaturile populare

Editura politică

Flacăra albă

(Urmare din pag. I)

şi tipariţa Bălgradului de sub teascurile căreia a ieşit la 1648 Noul testament de la Alba Iulia, act de cultură adînc patriotic, prin eforturile de a scrie în limba înţeleasă de toţi cei de acelaşi sînge, aparţinînd lui Simion Ştefan. Legenda tiparniţei, a izvoditoarei de cărţi, a ritului magic de cult al limbii materne, românesti... Şi parcă tot din legendă vine acea propoziţie inchizitorie, ce voia să condamne pe pribeagul din ţara sa, din Ardealul trup din trupul zariştei mioritice : „Cartea e demnă de foc, autorul de furci" — decreta duşmănos cenzorul autorităţilor. Şi omul îşi purta opera de-o viaţă, într-o simplă desagă de pînză aspră şi primitoare, moştenită de la moşii şi strămoşii săi, purtată pe umeri de pribeagul prin ţara sa, Gheorghe Şincai.

Cronica, operă scrisă în patruzeci de ani, o purta în desagă, ca pe propria sa viaţă de om, material simbolic obiectivat, pe umeri. Oriunde mergea pribeagul se lovea de zidul duşmănos al inchizitorilor adevărului şi al dragostei de neam. Şi desigur, că atunci a auzit bătrînul pribeag şi sfaturi de soiul ciuntirii adevărului, de schimbare a unei virgule care, în cartea sa, însemna poate şi obîrşia şi viitorul neamului său. „Iaste anevoie a nu grăi adevărul" spunea fratele lui de idei şi de sînge, Petru Maior. Mai ales, adevărul neamului. Pribeagul călător, cel ce-şi dăruise viaţa bibliotecilor europene pentru a afla istoria adevărată a unui popor harnic şi viteaz, a trecut şi pe aici, nu se poate să nu fi trecut şi pe aici, prin inima străvechiului teritoriu românesc unde a pulsat din totdeauna conştiinţa unităţii etnice, prin Alba Iulia purtîndu-şi pe umeri desaga, spunînd celor ce-i ieşeau în cale de unde vin şi încotro trebuie să meargă cei de acelaşi sînge. A trecut şi pe aici, şi flacăra albă i-a nutrit luminile din priviri. A trecut de-a lungul şi de-a latul Transilvaniei pribeagul cu desaga pe umeri şi tot ca-n legendă s-a retras obosit să moară neştiut. Gestul era discret şi semnifica, prin retragerea sa în anonimat, confundarea cu cei mulţi, al căror purtător de cuvînt era. Dar pribeagul a fost răzbunat. Căci istoria nu lasă nimic neisprăvit şi nerăzbunat. Replica n-a întîrziat să fie dată. A fost răzbunat şi Mihai şi Horia şi Şincai şi toţi martirii căzuţi pentru ca toţi românii să trăiască laolaltă. E răzbunarea celor 100 000 de transilvăneni adunaţi pe „cîmpul lui Horia" la 1 ale lunii lui decembrie din 1918, toţi avînd în priviri sacra flacără albă şi în cuget bucuria împlinirii : unirea Transilvaniei cu ţaramamă. Act istoric definitiv, inalienabil.

Cadru din filmul „Dimineţile unui băiat cuminte"

TELEVIZIUNE

MARŢI 24 IANUARIE

15,00 : Cupa prieteniei : Sărituri cu schiuri — transmisiune de la Zakopane (Polonia) ; 18.00 : Pentru cei mici : A fost odată... ; Prislea cel voinic şi merele de aur, povestire de Petre Ispirescu ; 18,20 : Pentru tineretul şcolar : Şcoli şi tradiţii : Liceul „Vasile Alecsandri" din Galaţi ; 18,50 : Publicitate ; 18,58: Ora exactă; 19,00: Telejurnalul ; 19,20 : Buletin meteorologic ; 19,23 : Cineclub TV ; 20 : 24 IANUARIE 1859—24 IANUARIE 1967—Spectacol cu prilejul aniversării Unirii Principatelor ; 21,15 : Film artistic : Duminică la ora 6 ; 22,40 : Telejurnalul.

CÎT ESTE DE MARE UN HECTAR ?

(Urmare din pag. I)

LA ROBEASCA ŞI SURDILA-GĂISEANCA, ÎN INIMA BĂRĂGANULUI, CÎTE ŞAPTE TONE ŞI JUMĂTATE PORUMB BOABE S-AU RECOLTAT DE PE HECTARELE UNDE APA, DIRIJATĂ DE OM, A COMPLETAT DEFICITUL NATURAL ; LA ŞERBĂNEŞTI, O SUTĂ DE HECTARE CULTIVATE CU PORUMB AU ASIGURAT, NUMAI CA SPOR DE PRODUCŢIE VREO PATRUZECI DE VAGOANE DE PORUMB BOABE, IAR LA LEGUME VENITUL APROAPE S-A DUBLAT.

Apa a curs, dar „n" factori au făcut ca nu întotdeauna şi peste tot să fie „gustată" de plante. O cantitate importantă a fost lăsată să se irosească, unităţile agricole pierzînd astfel mii de kilograme de cereale, plante tehnice şi legume care era posibil să fie realizate peste prevederi. Să luăm, spre exemplificare, cooperativa agricolă din Folteşti, raionul Galaţi. Două sute douăsprezece hectare din cele amenajate pentru irigat au fost cultivate cu porumb, obţinîndu-se o producţie de aproape trei ori mai mare decît pe terenurile neirigate. Oprindu-ne la această comparaţie n-am face însă decît să reproducem automulţumirea ce există aici, din dosul căreia nu prea se observă că rezervele n-au fost decît în parte evidenţiate în recoltă. **Brigada tovarăşului Cîmpeanu a obţinut o medie CU MAI BINE DE TREI MII KILOGRAME porumb boabe mai mare decît a celorlalte brigăzi.** Plusul l-au „înghiţit" însă cele nouăzeci de hectare cultivate de ani de zile numai cu porumb şi unde căruţele cu îngrăşăminte nu prea le-au vizitat, iar băltirea apei a provocat o accentuată sărăturare. **Tinerii din această cooperativă agricolă ar fi putut face multe în sensul evitării unui astfel de bilanţ. Au stat însă „în băncile lor" şi cînd a fost nevoie să se transporte gunoiul de grajd, şi cînd au trebuit aleşi şi pregătiţi cei care lucrează cu aspersoarele şi motopompele.** Nici nu putea fi alta situaţia în condiţiile în care în activitatea organizaţiei U.T.C. este absentă iniţiativa ; cînd lipsesc acele acţiuni interesante, concrete, izvorîte din necesităţile cooperativei, care să determine participarea activă a tinerilor la rezolvarea optimă a problemelor economice ale unităţii din care fac parte.

La Independenţa, „irigarea" e înregistrată cu pagube în darea de seamă contabilă. **CELE 110 DE HECTARE AMENAJATE N-AU ASIGURAT NICI UN SPOR DE RECOLTĂ, PENTRU CĂ UDĂRILE S-AU FĂCUT CU ÎNTÎRZIERE, IAR DESPRE O AGROTEHNICĂ A CULTURII NICI NU POATE FI VORBA.** Din circuitul agricol au fost scoase însă circa douăzeci de hectare prin săparea canalelor şi efectuarea altor amenajări, a căror recoltă, neapărat trebuia recompensată ; cu utilajele s-au cheltuit sute de mii de lei ; s-au investit zeci de mii de zile-muncă. Astfel, **UN HECTAR AMENAJAT PENTRU IRIGAŢII A FOST, DIN PUNCT DE VEDERE AL PRODUCŢIEI, MAI MIC DECÎT UNUL NEIRIGAT.** Şi, din păcate, în regiunea Galaţi se mai întîlnesc încă stări de lucruri asemănătoare. Pentru că multe din utilajele necesare au lipsit, dar şi pentru că cele existente n-au fost folosite la întreaga capacitate (pe regiune, media utilizării aspersoarelor n-a depăşit zece ore zilnic) cele 44.000 hectare amenajate pentru irigaţii n-au produs la nivelul aşteptărilor. **DE S-AR FI OBŢINUT PESTE TOT PRODUCŢIA MEDIE LA NIVELUL UNITĂŢILOR AGRICOLE FRUNTAŞE, S-AR FI REALIZAT ATÎTA PORUMB ÎNCÎT AR FI ASIGURAT HRANA COMPLETĂ A PESTE 220.000 PORCI LA ÎNGRĂŞAT.**

În 1967 şi în anii următori vor continua şi în regiunea Galaţi să fie amenajate pentru irigaţii mii de hectare de teren. Învăţămintele anului trecut trebuie aşezate la baza întregii activităţi viitoare. Şi, pentru ca organizaţiile U.T.C. să-şi aducă din plin contribuţia la înfăptuirea sarcinilor stabilite de partid, a propriilor angajamente este necesar ca, în această perioadă şi în continuare să-şi orienteze în următoarele direcţii activitatea de mobilizare a tineretului : **1) la efectuarea lucrărilor de amenajare a terenului ; 2) pregătirea profesională pentru a cunoaşte şi practica meseriile necesare în sistemul de irigaţii ; 3) să participe, îndeosebi în lunile de iarnă, la realizarea în întregime a planului de fertilizare ; 4) să se numere printre cei mai pasionaţi cercetători la locul de muncă.**

Locuitori din delta Mekongului izgoniţi din aşezările lor. Aşa arată, noua „operaţie de curăţire" întreprinsă de intervenţioniştii. O nouă fărădelege la lanţul crimelor agresorilor americani pe pămîntul Vietnamului

Incidente la Managua

Puternice incidente s-au produs duminică în capitala Nicaraguei, în cursul cărora 20 de persoane au fost omorîte, iar circa 100 au fost rănite.

Aproximativ 5 000 de demonstranţi s-au adunat în faţa palatului prezidenţial, unde au încercat să pătrundă cu forţa. Printre demonstranţi se afla, potrivit agenţiei A.P., şi candidatul partidelor de opoziţie, Fernando Aguero. Între poliţie şi demonstranţi s-au produs schimburi de focuri. Demonstraţii, care s-au împrăştiat din faţa palatului abia după intervenţia aviaţiei, au continuat lupte de stradă cu forţele poliţieneşti în mai multe puncte din capitală. Numărul real al victimelor nu poate fi încă cunoscut, relevă agenţia Associated Press. După aceste ciocniri, străzile principale ale oraşului Managua arătau ca un cîmp de bătălie, informează corespondentul agenţiei menţionate. La palatul prezidenţial au fost amplasate tancuri şi artileria.

Tratative turco-americane

Ankara vizează revizuirea acordurilor militare cu S. U. A.

La Ankara au început tratativele turco-americane în problema revizuirii acordurilor militare bilaterale încheiate în diferite perioade între cele două ţări.

Hotărîrea privind revizuirea celor 54 de acorduri militare bilaterale existente, a fost adoptată la Ankara şi Washington în aprilie anul trecut. Cu patru luni în urmă, guvernul turc a remis Statelor Unite un proiect de acord conţinînd principiile care ar urma să stea la baza acestor revizuiri. După cum informează agenţia FRANCE PRESSE, recent guvernul american a comunicat observaţiile sale generale asupra proiectului prezentat. După cum a declarat ministrul afacerilor externe al Turciei, Ihsan Sabri Caglayangil, în cadrul unor dezbateri care au avut loc în Adunarea naţională a Turciei asupra politicii guvernului în problema revizuirii acordurilor militare turco-americane, „cele două guverne au căzut de acord ca această revizuire să aibă loc pe baza unor principii enunţate de Turcia".

Fulbright cere încetarea bombardamentelor asupra R. D. Vietnam

Într-o declaraţie făcută redactorilor ziarelor americane „Washington Evening Star", „Saint Louis Post Dispach", „Detroit News" şi „New York News", William Fulbricht, preşedintele Comisiei senatoriale pentru problemele externe, s-a pronunţat pentru încetarea imediată a bombardamentelor americane asupra teritoriului R. D. Vietnam, şi a cerut să fie recunoscut Frontul Naţional de Eliberare din Vietnamul de sud ca participant „important şi legal la luptă".

Această declaraţie a fost făcută concomitent cu apariţia în librăriile americane a unei cărţi scrisă de el şi care cuprinde un plan în 8 puncte de încetare a războiului din Vietnam. Senatorul a declarat că nu există o altă soluţie pentru părţile în conflict decît „un compromis onorabil" care să deschidă calea spre revenirea la prevederile acordurilor de la Geneva din 1954. Potrivit lui Fulbright, Departamentul de Stat al S.U.A. nu porneşte de la aprecierea reală că în Vietnamul de sud este vorba de un război civil şi de aceea Rusk nu lasă altă posibilitate de alegere decît capitularea. Senatorul a subliniat, de asemenea, cheltuielile crescînde legate de ducerea războiului din Vietnam ce se repercutează negativ asupra economiei americane şi perspectiva continuării „escaladării". Preşedintele Johnson nu poate să nu vadă în ce grad războiul din Vietnam afectează economia S.U.A. Senatorul a insistat asupra faptului că Statele Unite nu au — a spus el — nici un „interes vital" în Vietnam.

Guvernul saigonez al generalului Ky, a spus apoi Fulbright, „nu se sprijină pe nici o bază proprie, ci numai pe ajutorul american". Referindu-se la unele ştiri apărute în presa americană, Fulbright a menţionat că anumiţi membri civili ai „adunării constituante" sud-vietnameze doresc să intre în tratative cu adversarii lor. Este posibil ca zvonurile privind asasinarea unui parlamentar care a sprijinit această idee să fie reale.

Speranţe împotmolite

Împotmoliţi în delta Mekongului, strategii americani se văd obligaţi să mediteze la un război a cărui evoluţie nu se încadrează în schemele elaborate la Washington. Succesiunea de operaţiuni iniţiate de comandamentul S.U.A. nu a adus modificări reale în situaţia de pe fronturile de luptă din Vietnamul de sud, nu a îmbunătăţit situaţia agresorilor.

1967 a debutat prin două operaţiuni de anvergură: „Desk House Five" — menită să implanteze unităţile S.U.A. în delta Mekongului şi „Cedar Falls" — desfăşurată cu scopul de a degaja împrejurimile Saigonului de presiunea forţelor patriotice. În ansamblu, operaţiunile vizau crearea unui „cordon sanitar" care să izoleze unităţile Frontului Naţional de Eliberare de bazele lor de pornire, de centrele de alimentare şi reîmprospătare. Direcţia principală a loviturii o reprezenta delta Mekongului, zona cea mai populată a Vietnamului de sud, socotită drept un punct vital al mişcării patriotice. Declanşînd acţiunea sa, cu concentrarea unor forţe uriaşe şi a unei tehnici militare moderne în cantităţi imense, comandamentul american a ignorat realităţile locale. Delta Mekongului reprezintă un leagăn al mişcării pentru libertatea şi independenţa Vietnamului, punctul din care au pornit primele acţiuni împotriva dominaţiei coloniale franceze şi din care s-au ridicat forţele angajate în războiul pentru alungarea agresorilor americani. Wilfred Burchett îi consacră în cartea sa „Război în junglă" multe pagini admirabile. Sînt aşezări în deltă care de decenii nu cunosc răgazul zilelor paşnice. Există generaţii care s-au născut şi au crescut în vuietul luptei fără de sfîrşit. „De aproape un sfert de secol ţăranii din delta Mekongului duc războiul — scrie ziaristul australian. Ei sînt cei mai experimentaţi şi, probabil, cei mai buni partizani pe care i-a cunoscut vreodată lumea"

În delta Mekongului se împotmolesc speranţele americane. Militarii din corpul expediţionar şi blindatele lor amfibii cu greu au reuşit să se elibereze din strînsoarea mlaştinilor. Blindatele s-au scufundat, artileria şi-a greşit tirul lovind chiar în... unităţile americane iar partizanii s-au dovedit imposibil de descoperit (în schimb, apăreau în cursul unor atacuri-surpriză care au produs grele pierderi în rîndurile armatei S.U.A.). Corespondentul agenţiei REUTER scria că „trupele americane au intrat în contact cu armate... de furnici roşii care i-au năpădit pe soldaţi". Neprevăzutul inamic a complicat existenţa chinuită a militarilor S.U.A. trimişi într-o aventură fără perspective. Insuccesele sînt „compensate" prin distrugerea aşezărilor paşnice şi prin aplicarea sălbatică a ordinului care prevede că această zonă este „o regiune în care se poate ucide în mod liber". Vietnamezii sînt ucişi la întîmplare iar după aceea se încearcă verificarea „bănuielilor". Dar morţilor nu li se mai pot prezenta scuze...

Nici în „triunghiul de fier", armata americană n-a recoltat succesele planificate. Operaţiunea „Cedar Falls" s-a încheiat cu un bilanţ trist pentru strategii Pentagonului. Bătălia hotărîtoare cu trupele F.N.E. nu s-a desfăşurat. Forţele americane au suferit pierderi serioase într-o tentativă nereuşită de a-şi instaura controlul asupra unei zone care produce multe griji la Saigon. Partizanii urmau să fie îndepărtaţi de la porţile capitalei sud-vietnameze, împiedicîndu-se contactul lor regulat cu bazele de aprovizionare existente, „după surse secrete", în interiorul unei regiuni de junglă, la nord-vestul Saigonului. În afara unor aşezări transformate în ruine, intervenţioniştii americani au trebuit să se mulţumească doar cu capturarea cîtorva puşti de valoare muzeistică şi a unor saci cu orez. În rest, nimic...

Apariţia trupelor de „elită" americane în delta Mekongului consacră, oficial, ineficienţa — exasperantă pentru Washington — a armatei saigoneze în sarcina căreia se aflase controlul asupra acestei zone (U.S. NEWS AND WORLD REPORT semnala că „totalul dezertărilor din armata sud-vietnameză a depăşit în cursul anul 1966 totalul din 1965". Numai în primele 11 luni peste 109 000 militari saigonezi au părăsit armata lui Ky). Comentatori calificaţi apreciază că bătălia de mari proporţii declanşată în regiunea care se întinde de la Saigon pînă la punctul Camau implică sosirea de noi trupe americane. Un reprezentant al F.N.E. remarca într-un interviu acordat ziarului UNITA că „americanii nu au încă ideea numărului de divizii care vor fi angajate pentru a încerca o imposibilă ocupaţie militară a deltei. În momentul actual aceste forţe nu se găsesc la dispoziţia lui Westmoreland. Vor fi în stare S.U.A. să trimită în Vietnam dublul forţelor care se află acum aici, adică cei puţin 700 000—800 000 oameni?"

Pentru LE MONDE apare drept o certitudine: „costul în oameni şi bani al intervenţiei Washingtonului va spori". Dar amplificarea „escaladării" va aduce beneficii decisive promotorilor ei? Cotidianul parizian răspunde negativ: „Întocmai ca şi ofensivele precedente, noua ofensivă americană nu poate rezolva problema vietnameză. Încă o dată se încearcă găsirea unui răspuns cu caracter strict militar la o problemă politică".

Intesificarea actelor agresive (dezminţire concludentă, fără drept de apel, a ipocritelor „propuneri de pace" ale Washingtonului) demonstrează gravele implicaţii ale „noii strategii" a comandamentului S.U.A. Generalii americani încearcă prin intervenţii masive, distrugătoare, să „neutralizeze" zonele de sub controlul F.N.E. Primele săptămîni din acest an au risipit iluziile celor care, în S.U.A., mai credeau în posibilitatea unor victorii spectaculoase ale agresorilor. Evoluţia luptelor din delta Mekongului spulberînd speranţele Washingtonului, demonstrează că drumul pe care au păşit agresorii nu poate avea drept punct terminus decît înfrîngerea lor definitivă.

EUGENIU OBREA

SĂPTĂMÎNA PE GLOB

Etapă dificilă

După prima etapă, italiană, a sondajelor premierului britanic în ţările Pieţei comune şi înaintea convorbirilor anglo-franceze, în desfăşurare la Paris, pronosticurile observatorilor sînt mai mult decît rezervate. În genere, foarte puţini îşi fac iluzii în ce priveşte posibilitatea unei „line înserări a Angliei în concertul C.E.E." (TIMES). Dl. Wilson, nota agenţia FRANCE PRESSE „a părăsit capitala italiană convins că drumul care poate conduce Marea Britanie spre Piaţa comună este plin de obstacole pe care el însuşi le-a calificat drept formidabile".

Ceea ce apare actualmente limpede este faptul că turneul premierului englez este o operaţiune mai ales politică. Acţiunea Angliei survine într-un moment în care, pe arena vest-europeană se afirmă mereu mai intens tendinţele de reconsiderare a alianţei occidentale. În interiorul Pieţei comune tendinţele spre o Europă apuseană independentă de S.U.A. se înfruntă cu presiunile şi tendinţele spre promovarea aşa numitului „atlantism" sau mai precis spre menţinerea unor relaţii care permit hegemonia americană. Într-un articol intitulat „De ce se îndepărtează Europa de Statele Unite", revista U.S. NEWS AND WORLD REPORT remarca: „impunerea mai departe a conducerii americane are de înfruntat un refuz crescînd". Se remarcă, mereu mai evident, o înfruntare între Statele Unite care deţin poziţii puternice în domeniul economic şi chiar politic şi acţionează pentru menţinerea hegemoniei lor şi statele vest-europene care se orientează spre exprimarea unei poziţii de sine stătătoare. E simptomatic faptul că poziţia Franţei îndreptată spre afirmarea unei politici independente se bucură de o înţelegere tot mai largă în rîndul unora din partenerii ei vest-europeni. Desfăşurarea ultimelor convorbiri la nivel înalt franco—vest-germane pare să indice tendinţe de nuanţare a poziţiei anterioare a Bonului, orientată unilateral spre S.U.A. În acest context, la Paris (şi nu numai acolo) există destule motive să se facă o legătură între iniţiativa britanică de asociere la C.E.E. şi manevrele americane care urmăresc perpetuarea „blocului atlantic" sub egida S.U.A. Cu atît mai mult cu cît ambasadorul special american Harriman se exprima recent foarte deschis la Londra: „Aşteptăm momentul cînd vom avea de tratat cu un grup european ca un tot din care Anglia va face parte".

De aici, din acest context politic derivă şi principalele obstacole — în primul rînd politice, ale turneului lui Wilson sau, mai exact, ale asocierii Angliei la Piaţa comună.

În concepţia Elysée-ului care ca şi în momentul faimosului „veto" din 1963, deţine cheia porţii C.E.E., condiţia absolută pentru asocierea Angliei este îndepărtarea acesteia de Washington; atîta timp cît Anglia nu renunţă la „relaţiile speciale" cu S.U.A., se perpetuează suspiciunile că aderarea ei ar aduce în Piaţa comună „calul troian" al consolidării poziţiilor americane în Europa occidentală. Or, Parisul nu pare să considere că actualmente Londra ar putea oferi ceea ce presa franceză denumeşte „garanţia politică fundamentală", o orientare de marcată independenţă faţă de Statele Unite. În capitala franceză s-au făcut, de altfel, auzite numeroase obiecţiuni şi rezerve în sferele oficiale. Într-un interviu acordat ziarelor LE MONDE şi TRIBUNE DE GÉNEVE şeful diplomaţiei franceze, Couve de Murville spunea: „Chestiunea intrării Angliei în C.E.E. este o vastă problemă politică care ridică opţiuni fundamentale asupra a ceea ce poate fi în domeniul politic orientarea unei Europe căreia i se caută unitatea". Declaraţia lasă, aşadar, să se înţeleagă că Parisul nu e dispus să cedeze în poziţia lui de fond: orice asociere britanică trebuie privită prin prizma perspectivelor creării unei Europe care să-şi promoveze propria sa politică, în independenţă faţă de Statele Unite. În acest spirit a fost semnalată în ultimele cuvîntări ale generalului de Gaulle şi ale altor exponenţi ai sferei guvernamentale franceze expresia nouă „Europa continentală". Expresie pe care urechile sensibile ale multor personalităţi politice britanice au înregistrat-o fără prea mult entuziasm sesizînd aci o anumită platformă de menţinere a Londrei în afara C.E.E. Dacă adăugăm insistenţa cu care se relevă în capitala franceză că problema aderării Angliei la C.E.E. „nu e coaptă" şi că e necesar ca în prealabil „cei şase" să definească o politică comună, proprie, „dezangajată în raport cu politica americană", aprecierea agenţiei FRANCE PRESSE că „s-ar putea să asistăm mari la Paris la un dialog al surzilor" nu apare gratuită.

Ţinînd seama de vastele implicaţii politice şi economice ale iniţiativei britanice este greu să se evalueze perspectivele actualelor sondaje. În orice caz, este sigur că etapa parisiană a turneului premierului britanic va fi cea mai dificilă. Şi, probabil, această etapă va aduce elucidări semnificative asupra şanselor „ancorării" bătrînului Albion la cheiul Pieţei comune.

EM. RUCĂR

A 19-a aniversare a Tratatului româno-ungar

Se împlinesc 19 ani de la un eveniment de seamă în istoria relaţiilor româno-ungare: semnarea Tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală dintre România şi Ungaria.

Între cele două ţări ale noastre, angajate pe calea socialismului, s-au statornicit relaţii de prietenie şi colaborare multilaterală bazate pe principiile respectului şi avantajului reciproc, independenţei şi suveranităţii naţionale, neamestecului în treburile interne, întrajutorării tovărăşeşti, egalităţii în drepturi.

Colaborarea româno-ungară, legăturile politice, economice, culturale, tehnico-ştiinţifice dintre Republica Socialistă România şi Republica Populară Ungară s-au dezvoltat continuu în interesul ambelor popoare, al întăririi sistemului socialist mondial, al consolidării forţelor păcii şi progresului. O importantă contribuţie la întărirea prieteniei şi colaborării româno-ungare au adus întîlnirile şi convorbirile conducătorilor de partid şi de stat din cele două ţări.

Ca urmare a realizărilor dobîndite de România şi Ungaria în dezvoltarea economiei s-au creat posibilităţi de lărgire şi diversificare a colaborării dintre ele, de creştere a schimburilor economice şi livrărilor reciproce de mărfuri pe baza acordurilor existente.

În acest sens acordul comercial de lungă durată româno-ungar pentru perioada 1966—1970 prevede o creştere cu peste 20 la sută a volumului schimbului de mărfuri, în comparaţie cu perioada 1961—1965. De asemenea, acordul de colaborare culturală şi ştiinţifică pe anii 1967—1968, semnat recent, prevede noi măsuri privind dezvoltarea legăturilor ştiinţifice culturale şi artistice româno-ungare.

Exprimînd voinţa şi interesele fundamentale ale popoarelor lor, România şi Ungaria promovează pe plan internaţional o politică de pace şi colaborare între state, militează ferm pentru zădărnicirea acţiunilor agresive ale imperialismului, pentru însănătoşirea atmosferei internaţionale, asigurarea securităţii popoarelor. Cele două ţări ale noastre se pronunţă pentru statornicirea în relaţiile internaţionale a principiilor independenţei şi egalităţii suverane a statelor, respectării dreptului sfînt al fiecărui popor de a-şi hotărî singur soarta fără nici un amestec din afară.

La cea de a 19-a aniversare a Tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală româno-ungar, poporul, tineretul nostru adresează poporului ungar, tineretului Ungariei socialiste un călduros salut şi urări de noi succese în construcţia socialistă.

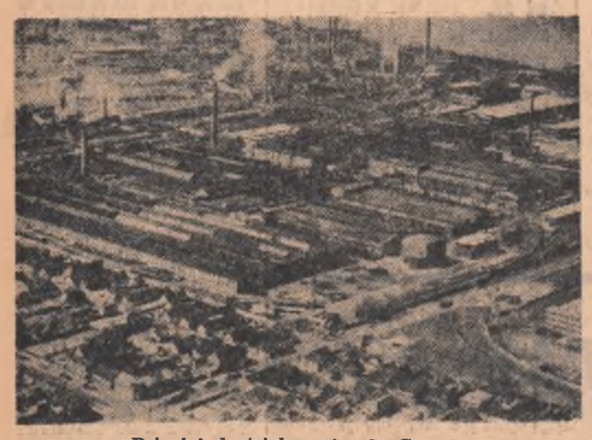

Peisaj industrial pe insula Csepel

R. P. POLONĂ. — Imagine de la fabrica de îngrăşăminte azotoase din Lubran

pe scurt

La Varşovia a sosit o delegaţie economică braziliană, condusă de ministrul industriei şi al comerţului al Braziliei, P. E. Martines. Din delegaţie fac parte reprezentanţi ai unor cercuri industriale şi comerciale din Brazilia, care duce tratative cu întreprinderile şi organizaţiile industriale şi comerciale poloneze şi se vor întîlni cu conducători ai economiei poloneze.

Potrivit agenţiei P.A.P., Brazilia este cel mai important partener comercial al Poloniei din ţările Americii de sud.

● În Marea Sală a Congreselor din Berlin a avut loc cel de-al 15-lea concert Berolina, organizat de Radiodifuziunea din Berlin. Pînă în prezent, la concertele Berolina au participat 139 de solişti din 24 de ţări. La ultimul concert, şi-au dat concursul basul Nicolae Florei şi soprana Zoe Dragotescu de la Teatrul de Operă şi Balet din Bucureşti, precum şi artişti din Uniunea Sovietică, Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia şi R.D. Germană.

Forţele tineretului democrat din Ecuador au obţinut o victorie categorică în cadrul alegerilor studenţeşti care au avut loc la 20 ianuarie la Universitatea din Quito. Liderul Uniunii comuniste a tineretului, Enrico Arenas, a fost ales preşedintele filialei Federaţiei studenţilor din Quito. Enrico Arenas a fost un militant activ în lupta împotriva fostei junte militare din Ecuador.

În cursul mitingului organizat duminică dimineaţa la Kinshasa, cu prilejul împlinirii unui an de la crearea corpurilor de voluntari congolezi, ministrul de interne al Congo-ului (Kinshasa), Etienne Tshisekedi, a dat citire unui mesaj al preşedintelui Joseph Mobutu, în care se arată că „lupta de eliberare economică dusă de autorităţile congoleze are de fapt o semnificaţie continentală". Preşedintele condamnă „campania de denigrare" dusă de presa belgiană împotriva guvernului de la Kinshasa şi a personalităţilor politice congoleze.

ÎNŢELEGERE FRAGILĂ

„Înţelegerea de la Accra", cum a denumit presa africană reuniunea principalelor personalităţi politice nigeriene, nu a dus la rezultatele scontate de autorităţile centrale de la Lagos.

Recent colonelul Ojukwu, guvernator militar al Nigeriei orientale, unul din participanţii la reuniunea de la Accra, a declarat că „trebuie să fie desemnat succesorul generalului Ironsi", confirmînd în acest fel că el nu recunoaşte autoritatea lui Gowon, actualul şef al statului nigerian.

O pasiune neobişnuită

Sînt cunoscute tot felul de pasiuni de colecţionari. Printre cele „clasice", mai răspîndite sînt pasiunile pentru colecţiile numismatice şi filatelice. Nu puţină răspîndire au căpătat în ultimele decenii filumenia (pasiunea colecţionării etichetelor de cutii de chibrituri) şi colecţionarea de fotografii şi autografe ale vedetelor ecranului şi stadioanelor. S-au mai ivit colecţionari de pipe sau de brichete, de etichete de lame de ras sau de insigne, de ţigarete sau de scrumiere etc. Totuşi, se pare că nici una dintre pasiunile de colecţionar, nu a cucerit o asemenea „vogă" ca aceea a colecţionării brelocurilor port-chei. Unora poate să li se pară absurdă pasiunea unei asemenea colecţii. Dar, absurdă sau nu, ea a cuprins sute de mii şi milioane de oameni din întreaga lume. În Franţa, de pildă, o anchetă serioasă, întreprinsă de agenţia de publicitate „Havas Conseil" a ajuns la concluzia că nici o altă pasiune de colecţionar n-a cunoscut atîta amploare, că ea a atins proporţiile unei psihoze colective. Cointeresat în ancheta aceasta, „Institutul francez de opinie publică", a comunicat cîteva cifre privitoare la proporţiile luate în Franţa de această pasiune:

— Mai bine de o treime din familiile franceze, posedă asemenea colecţii.

— 62 la sută dintre familiile ce colecţionează au cel puţin cîte patru copii;

— Din totalul colecţionarilor, 24 la sută sînt parizieni.

— Jumătate din numărul colecţionarilor au în colecţiile lor sub 50 de piese — în timp ce 13 la sută, posedă colecţii cu peste 150 de piese.

— 86 la sută dintre colecţionari continuă să achiziţioneze brelocuri pentru colecţiile lor, în timp ce 14 la sută, au renunţat să mai adune piese noi.

Bineînţeles că, existînd o cerere atît de mare, s-a dezvoltat în mod corespunzător şi o ramură producătoare şi vînzătoare de port-chei. Cu toate acestea însă, 82 la sută dintre actualii colecţionari, consideră că este vorba de un fenomen trecător, că pasiunea aceasta va dispare în scurtă vreme. Dacă aceştia din urmă au sau nu dreptate, ne-o va arăta viitorul.

V. S.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".